R.L. STINE
2
Goosebumps
Cărțile care îți dau fiori
Plante vii...
Oameni morți?
rao
NU COBORÎȚI ÎN PIVNIȚĂ!

R.L. STINE

GOOSEBUMPS
Cărţile care îţi dau fiori

NU COBORÂŢI ÎN PIVNIŢĂ!

Traducere din limba engleză
MIHAELA PAPA

CUPRINS

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Despre autor

Capitolul 1

— Prinde, tată!

Casey a aruncat discul de Frisbee de-a lungul peluzei netede şi verzi. Tatăl lui a făcut o grimasă uitându-se direct în soare. Discul a căzut pe pământ, a ricoşat de câteva ori, după care a aterizat sub gardul viu din spatele casei.

— Nu astăzi, sunt ocupat, spuse doctorul Brewer, întorcându-se brusc şi pornind repede către casă.

Uşa de sticlă se trânti în urma lui. Casey şi-a dat peste cap părul blond şi drept care îi acoperea fruntea.

— Ce-o fi având? i-a strigat el surorii lui, Margaret, care urmărise toată scena de lângă garajul din lemn roşu.

— Ştii tu, spuse ea cu voce joasă, apoi îşi şterse mâinile pe blugi şi le ridică invitându-l să arunce. Mă joc eu Frisbee cu tine un pic, zice ea.

— Bine, răspunde Casey fără entuziasm.

Porni încet să ia discul de sub gardul viu.

Margaret a venit mai aproape. Îi părea rău de Casey. El şi tatăl lor erau foarte apropiaţi, jucau tot timpul fotbal, Frisbee sau Nintendo împreună. Acum însă doctorul Brewer părea să nu mai aibă timp pentru aşa ceva.

Pe când sărea să prindă discul, Margaret şi-a dat seama că îi părea rău şi de ea. Tatăl lor nu se mai purta la fel nici cu ea. Stătea atât de mult în pivniţă că de-abia mai apucau să schimbe o vorbă.

„Nici măcar nu mă mai strigă *prinţesa mea!“* se gândi Margaret. Era un nume de alint pe care ea nu-l putea suferi, dar măcar era un nume de alint, un semn de apropiere.

Aruncă discul roşu înapoi. N-a fost o aruncare prea bună. Casey a alergat după el, însă i-a scăpat. Margaret privi dealurile aurii din spatele grădinii.

„Ce ţi-e şi cu California asta. E aşa de ciudat aici.“ E miezul iernii şi nu e niciun nor pe cer, iar ea şi Casey stau afară, îmbrăcaţi în blugi şi tricouri ca şi cum ar fi toiul verii.

S-a aruncat după discul azvârlit nebuneşte de Casey, rostogolindu-se pe peluza îngrijită şi a ridicat discul deasupra capului, triumfătoare.

— Încrezuto! mormăi Casey fără să fi fost deloc impresionat.

— Şi tu eşti cârnatul familiei, îi strigă ea.

— Şi tu eşti o tocilară.
— Casey, vrei să mă mai joc cu tine sau nu?
El ridică din umeri.
Margaret îşi dădu seama că toată lumea era tensionată în ultima vreme.
Nu era greu să-ţi dai seama de ce.
A aruncat discul în sus şi acesta a plutit peste capul lui Casey.
— Acum să te duci *tu* după el! a strigat Casey, furios, punându-şi mâinile în şolduri.
— Ba tu, ţipă ea.
— Nu, tu!
— Casey, ai deja 11 ani, nu te mai purta ca şi când ai fi de doi! izbucni ea.
— Ba tu te porţi ca şi când ai fi un bebeluş, îi răspunse el, în timp ce se îndrepta spre disc.
„E numai vina tatei“, se gândi Margaret. Atmosfera asta tensionată începuse de când lucra el acasă, în pivniţă, cu plantele şi maşinăriile lui ciudate. De-abia mai iese afară să ia aer. Şi când iese, nici măcar nu vrea să se joace Frisbee. Sau să petreacă câteva minute cu vreunul din ei.
„Şi mama şi-a dat seama de asta“, se gândea Margaret în timp ce alerga. Prinse discul cu o altă mişcare spectaculoasă tocmai când era pe punctul de a se izbi de peretele garajului.
„Şi mama e foarte tensionată de când tata stă acasă. Se preface că totul e bine, dar se vede ca e îngrijorată din cauza lui.”
— A fost o prindere norocoasă, grăsuţo.
Lui Margaret nu-i plăcea să i se spună „grăsuţo“, la fel cum nu-i plăcea nici „prinţesa mea“.
Cei din familie îi spuneau „grăsuţo“ în glumă, tocmai pentru că era aşa de slabă, la fel ca tatăl ei. Era, de asemenea, înaltă, ca el, dar avea părul drept şi castaniu al mamei ei, ochii căprui şi pielea închisă la culoare.
— Nu-mi mai spune aşa! zise ea, smucind discul roşu şi aruncându-l spre fratele ei. El îl prinse în dreptul genunchilor şi îl aruncă înapoi.
Au aruncat discul de la unul la altul, fără să-şi spună prea multe, timp de 10-15 minute.
— Mi-e cald, zise Margaret, făcându-şi mâna streaşină pentru a-şi adăposti ochii de căldura soarelui. Hai să mergem înăuntru.
Casey a aruncat discul în peretele garajului, iar acesta a

căzut în iarbă. A mers apoi spre Margaret cu paşi mărunţi.

— Tata întotdeauna se juca mai mult, zise el, răutăcios. Şi arunca mai bine. Tu arunci ca o fată.

— Ia mai lasă-mă-n pace, zise Margaret împingându-l în joacă în timp ce alerga spre uşa din spate. Tu arunci ca un cimpanzeu.

— Cum de a fost tata concediat? întrebă el.

Margaret clipi şi se opri din alergat. Nu se aştepta la întrebarea asta:

— Ce?

Faţa lui palidă şi pistruiată deveni serioasă:

— Ştii ce vreau să zic. De ce? întrebă el, vizibil stânjenit.

Nu discutaseră despre asta niciodată în cele patru săptămâni de când tatăl lor era acasă. Şi acest lucru era neobişnuit pentru ei, care erau destul de apropiaţi, nefiind decât un an diferenţă între ei.

— Vreau să zic, am venit până aici pentru ca el să poată lucra la PolyTech, nu? întrebă Casey.

— Da. Păi… a fost concediat, zise Margaret aproape şoptit, în caz că tatăl lor ar fi putut auzi.

— Dar de ce? A făcut să explodeze laboratorul sau altceva de genul ăsta?

Ideea că tatăl lor făcuse să explodeze laboratorul unui campus imens îl amuza nespus.

— Nu, n-a produs nicio explozie, zise Margaret jucându-se cu o şuviţă de păr închis la culoare. Nu ştii că botaniştii lucrează cu plante, nu prea au ocazia să arunce ceva în aer.

Au râs amândoi.

Casey o urmă înspre fâşia îngustă de umbră pe care o făcea casa construită în stilul unei mici ferme.

— Nu ştiu exact ce s-a întâmplat, continuă Margaret aproape şoptind. Dar l-am auzit pe tata vorbind la telefon. Cred că vorbea cu domnul Martinez, şeful departamentului. Îl mai ţii minte? Un om mărunţel şi tăcut, care a venit la noi la masă în seara aia când a luat grătarul foc.

Casey aprobă:

— Martinez l-a concediat pe tata?

— Probabil, şopti Margaret. Din ce am auzit eu, era vorba despre nişte plante pe care le creştea tata, nişte experimente care nu ieşiseră bine sau ceva de genul ăsta.

— Dar tata e foarte deştept, insistă Casey, ca şi cum Margaret l-ar fi contrazis. Dacă nu i-ar ieşi bine experimentele, ar şti el să le repare.

Margaret ridică din umeri:
— Asta e tot ce ştiu. Vino, Casey, hai să intrăm, nu mai pot de sete; îşi scoase limba, gâfâind ca să demonstreze că avea într-adevăr nevoie de apă.
— Eşti o scârboasă, zise el strecurându-se în faţa ei ca să intre primul.
— Cine e scârbos? întrebă doamna Brewer de la chiuvetă. Se întoarse să-i întâmpine pe amândoi: Nu-mi mai răspundeţi.
„Mama pare foarte obosită astăzi“, se gândi Margaret văzând ridurile fine din jurul ochilor mamei ei şi primele fire albe din părul ei castaniu până la umeri.
— Urăsc treaba asta, zise doamna Brewer întorcându-se spre chiuvetă.
— Ce faci? întrebă Casey trăgând uşa frigiderului şi scoţând o cutie de suc.
— Curăţ creveţi.
— Câh! făcu Margaret.
— Mulţumesc pentru ajutor, spuse sec doamna Brewer.
Telefonul sună. Se grăbi spre celălalt capăt al camerei să răspundă, ştergându-şi mâinile pe un prosop de bucătărie. Margaret şi-a luat un suc din frigider, a înfipt paiul în cutie şi a plecat după Casey în hol. Uşa pivniţei, care de obicei era închisă când doctorul Brewer lucra acolo, era de data aceasta întredeschisă. Casey a vrut s-o închidă, dar s-a oprit.
— Hai să coborâm să vedem ce face tata acolo, sugeră el.
Margaret sorbi ultima picătură de suc şi strânse cutia goală în mână.
— Hai să vedem.
Ştia că poate nu ar trebui să-l deranjeze pe tatăl lor, dar curiozitatea o împingea. Lucra deja de patru săptămâni acolo. Se aduseseră acolo tot felul de echipamente interesante, lumini, plante. În majoritatea zilelor, el îşi petrecea cel puţin opt-nouă ore acolo, făcând cine ştie ce. Şi lor nu le-a arătat niciodată nimic.
— Da, hai să mergem, zise Margaret. La urma urmei e şi *casa noastră,* zise ea.
Şi poate că tatăl lor aştepta ca ei să se arate măcar puţin interesaţi de munca lui. Poate că el era supărat pentru că ei nu se deranjaseră să coboare în pivniţă în tot acest timp. Deschise larg uşa şi coborâră pe scara îngustă.
— Tată! strigă Casey entuziasmat, tată, putem să vedem şi noi?

Erau pe la jumătatea drumului când tatăl lor apăru în capul scărilor. S-a uitat în sus la ei înfuriat, iar pielea îi era ciudat de verde în lumina fluorescentă. Îşi ţinea mâna dreaptă cu stânga şi picături de sânge îi curgeau pe halatul alb de laborator.

— Nu intraţi în pivniţă! strigă el cu o voce pe care nu o mai auziseră niciodată.

Amândoi s-au dat înapoi, miraţi să-l audă pe tatăl lor ţipând aşa. El era de obicei aşa de blând şi vorbea aşa de dulce!

— Nu intraţi în pivniţă! repetă, strângându-şi mâna sângerândă. *Niciodată* să nu coborâţi aici! Vă avertizez!

Capitolul 2

— E-n regulă, totul e gata împachetat, zise doamna Brewer, lăsându-şi din mână geamantanele, care căzură cu un zgomot surd pe podeaua din hol.

Îşi băgă capul în camera de zi unde se auzea televizorul.

— Credeţi că puteţi să întrerupeţi filmul pentru un minut să vă luaţi la revedere de la mama voastră?

Casey a apăsat pe butonul telecomenzii şi ecranul s-a înnegrit imediat. El şi Margaret au ieşit, ascultători, în hol să-şi îmbrăţişeze mama. Prietena lui Margaret, Diane Manning, care locuia după colţul străzii îi urmă în coridor.

— Cât timp o să fiţi plecată, doamna Brewer? întrebă ea, cu ochii ţintă la cele două geamantane pline.

— Nu ştiu, zise doamna Brewer, ursuză. Sora mea a fost internată azi-dimineaţă în spital, în Tucson. Cred că voi sta până când va fi destul de bine ca să poată pleca acasă.

— Eu voi fi bucuroasă să am grijă de Casey şi de Margaret cât timp sunteţi plecată, glumi Diane.

— Ia mai scuteşte-mă, zise Margaret dându-şi ochii peste cap, sunt mai mare decât tine, Diane.

— Iar eu sunt mai deştept decât voi amândouă, adăugă Casey, cu modestia lui tipică.

— Nu pentru voi sunt îngrijorată, copii, zise ea, uitându-se din când în când la ceas. Mă îngrijorează tatăl vostru.

— Nu te îngrijora, zise Margaret pe un ton serios. O să avem noi grijă de el.

— Aveţi grijă să mai şi mănânce câte ceva din când în când. E aşa de preocupat de munca lui că nici nu îşi aminteşte să mănânce dacă nu-i spui.

„O să fie tare pustiu pe aici fără tine, mamă, gândi Margaret. Tata nu iese aproape niciodată din pivniţă.” Trecuseră două săptămâni de când ţipase la ea şi la Casey să nu intre în subsol. De atunci umblau pe vârful degetelor, de frică să nu îl enerveze iar. Dar în aceste două săptămâni el nu le spusese mai nimic în afară de „bună dimineaţa” şi „noapte bună“.

— Nu-ţi face nicio grijă, mamă, spuse ea, forţându-se să zâmbească. Ai grijă de mătuşa Eleanor.

— O să sun imediat când ajung în Tucson, zise doamna Brewer cu ochii pe ceas, agitată.

A mers de trei ori până la uşa pivniţei, după care a strigat spre el:

— Michael, e timpul să mă duci la aeroport!

Doctorul Brewer i-a răspuns după o lungă aşteptare şi doamna Brewer s-a întors către copii.

— Credeţi că o să-şi dea seama că sunt plecată? zise ea.

Intenţionase să spună asta ca pe o remarcă uşoară, dar ochii îi trădau tristeţea.

După câteva secunde au auzit paşi pe scara pivniţei, apoi tatăl şi-a făcut apariţia. Îşi dădu jos halatul pătat, rămânând în nişte pantaloni lejeri de culoare bej şi un tricou galben-aprins şi îşi aruncă halatul pe balustradă. Cu toate că trecuseră două săptămâni, mâna care îi sângerase era încă bandajată.

— Eşti gata? a întrebat-o pe soţia lui.

Doamna Brewer suspină:

— Cred că da.

S-a uitat neajutorată la Margaret şi la Casey, după care s-a apropiat în grabă să-l mai îmbrăţişeze o dată pe fiecare.

— Să mergem atunci, zise el nerăbdător. Ridică cele două geamantane mormăind: Aoleu! Cât ai de gând să stai? Un an?

După care a ieşit pe uşa din faţă, fără să mai aştepte un răspuns.

— La revedere, doamnă Brewer, zise Diane făcându-i cu mâna. Călătorie plăcută!

— Cum ar putea să aibă o călătorie plăcută, întrebă Casey, tăios, dacă sora ei e în spital?

— Ştii ce voiam să spun, îi răspunse Diane, aruncându-şi pe spate părul lung şi roşu şi dându-şi ochii peste cap.

Au urmărit din priviri maşina îndepărtându-se pe şosea, apoi s-au întors în camera de zi. Casey luă telecomanda şi porni din nou filmul.

Diane s-a întins pe canapea şi a luat punga de chipsuri din care mâncase până atunci.

— Cine a ales filmul ăsta? întrebă ea foşnind punga cu zgomot.

— Eu, zise Casey. E interesant! Îşi trăsese jos una din pernele de pe canapea şi stătea întins pe covor.

Margaret stătea jos, cu picioarele încrucişate, rezemându-se de un fotoliu, cu gândul încă la mama ei şi la mătuşa Eleanor.

— E interesant dacă îţi place să vezi oameni printre explozii, cu măruntaiele împrăştiate peste tot, spuse ea, susţinând-o pe Diane.

— Da, e, zise Casey nedezlipindu-şi ochii de pe ecranul puternic luminat.

— Am atâtea teme de făcut… habar n-am de ce mai stau aici, zice Diane întinzând mâna spre punga de chipsuri.

— Şi eu la fel, zise Margaret. Cred că o să le fac după cină. Ştii ce avem la matematică? Cred că mi-am uitat cartea la şcoală.

— Sssst! făcu Casey lovind cu picioru-i încălţat în direcţia lui Margaret. Acum e partea interesantă.

— Adică, ai mai văzut caseta asta? întrebă Diane.

— De două ori, recunoscu Casey… şi perna cu care Diane aruncă înspre el îi trecu pe deasupra capului.

— E o după-amiază frumoasă, zise Margaret, întinzându-şi mâinile deasupra capului. Poate ar fi mai bine să ieşim. Ce ziceţi? Să mergem cu bicicletele sau să facem ceva ca lumea.

— Te crezi încă în Michigan? Aici toate după-amiezile sunt frumoase, zise Diane mestecând zgomotos. Nici măcar nu le mai observ.

— Poate că ar fi bine să ne facem tema la matematică împreună, sugeră Margaret, sperând că Diane, care era mult mai bună la matematică decât ea, va accepta.

Diane ridică din umeri:

— Da, poate. Mototoli punga şi o aşeză pe podea: Tatăl tău părea un pic nervos, nu-i aşa?

— Da? În ce fel?

— Agitat… spuse Diane. Cum îi mai merge?

— Ssst! insistă Casey ridicând punga de chipsuri şi aruncând-o spre Diane.

— Ştii la ce mă refer… a fost fost concediat şi a avut o mulţime de alte probleme…

— Cred că e bine, spuse Margaret, puţin supărată. De fapt, nu prea ştiu. Stă tot timpul în pivniţă cu experimentele lui.

— Experimente? Ce-ar fi să aruncăm o privire?

Dându-şi părul pe spate, Diane sări de pe canapeaua din piele de culoare albă cu galben.

Diane era foarte pricepută la ştiinţe. Ştiinţele naturii şi matematica, cele două materii pe care Margaret nu putea să le suporte. *Ea* ar fi trebuit să facă parte din familia Brewer, se gândi Margaret cu o urmă de amărăciune. Poate tata i-ar acorda mai multă atenţie ei, din moment ce au aceleaşi pasiuni.

— Haide, insistă Diane, aplecându-se să o ridice pe Margaret de pe podea. E botanist, nu-i aşa? Ce face el acolo în pivniţă?

— E complicat, îi spuse Margaret ţipând ca să acopere exploziile de la televizor. A încercat să-mi explice odată, dar... Margaret o lăsă pe Diane să o ridice de pe podea.

— Tăceţi! strigă Casey privind la televizor, în timp ce culorile ecranului i se reflectau pe haine.

— Face vreun monstru ca Frankenstein? întrebă Diane. Sau vreun Robocop? Nu-i aşa că ar fi grozav?

— Tăceţi! repeta Casey când Arnold Swarzenegger apăru pe ecran.

— Are tot felul de maşini şi de plante acolo, spuse Margaret, care nu se simţea în largul ei vorbind despre acest lucru. Dar nu ne lasă să coborâm acolo.

— Aaa, e strict secret! Ochii de smarald ai Dianei se aprinseră de curiozitate. Haide! să aruncăm doar o privire!

— Nu, nu cred că ar fi bine, i-a spus Margaret.

Ea nu putea uita expresia de furie pe care o avusese tatăl ei cu două săptămâni în urmă, când ea şi Casey încercaseră să-i facă o vizită în pivniţă. Sau cum a ţipat la ei să nu intre niciodată acolo.

— Haide, n-ai curaj? o provoca Diane. Eşti laşă?

— Nu mi-e frică, insistă Margaret.

Diane o provoca întotdeauna la lucruri pe care ea nu voia să le facă. De ce era aşa de important pentru Diane să creadă că ea e mai curajoasă decât toţi ceilalţi? se întrebă Margaret.

— Laşo! repeta Diane şi, aruncându-şi peste umăr coama roşcată, porni repede spre uşa care dădea în pivniţă.

— Diane, stai! strigă Margaret alergând după ea.

— Hei, ia staţi! strigă Casey, închizând televizorul. Coborâţi? Aşteptaţi-mă şi pe mine.

Băieţelul a sărit în picioare şi s-a grăbit să le ajungă la uşa care dădea în pivniţă.

— Nu putem, spuse Margaret, dar Diane îi astupă gura cu mâna.

— Aruncăm doar o privire, doar o clipă, insistă Diane. Nu atingem nimic, doar ne uităm. Şi pe urmă urcăm repede înapoi.

— Bine, eu intru primul, zise Casey întinzând mâna spre mânerul uşii.

— De ce vrei să faci asta? o întrebă Margaret pe prietena ei. De ce eşti atât de nerăbdătoare să cobori acolo?

— Pentru că e mult mai interesant decât tema la matematică, răspunse ea, zâmbind.

— Bine, hai să mergem, suspină Margaret, învinsă. Dar, ţineţi

minte: doar ne uităm, nu atingem nimic.

Casey deschise uşa şi o luă înainte pe scări. Păşind pe trepte, au fost învăluiţi de vapori de aer fierbinte. Auzeau bâzâitul şi huruitul maşinăriilor electronice. Iar, în partea dreaptă, au zărit lumina puternica a lămpilor albe din camera de lucru a doctorului Brewer.

„E amuzant“, se gândi Margaret, în timp ce toţi trei păşeau pe linoleumul care acoperea scara. „E o aventură. Nu e nimic rău în a arunca o privire“, gândea ea. Atunci de ce îi bătea atât de tare inima şi de ce o trecuseră deodată fiorii?

Capitolul 3

— Ahh! E aşa de cald aici!

Pe măsură ce coborau, aerul devenea din ce în ce mai fierbinte şi mai greu.

Margaret gâfâia. Schimbarea bruscă de temperatură o sufoca de-a binelea.

— Aerul e aşa de umed! remarcă Diane. Face bine la păr şi la piele.

— Am învăţat la şcoală despre pădurea ecuatorială, zise Casey. Poate că tata creşte o pădure tropicală.

— Poate, spuse Margaret, fără convingere.

De ce se simţea aşa de ciudat? Doar pentru că invada spaţiul tatălui ei, pentru că făceau ceva ce el le interzisese?

S-a dat înapoi, uitându-se cu atenţie în ambele direcţii. Pivniţa era împărţită în două mari încăperi dreptunghiulare. Cea din stânga, o cameră de joacă neterminată, era invadată de întuneric. De-abia se zărea masa de ping-pong în centrul camerei. Camera de lucru, în dreapta, era puternic luminată. Atât de puternică era lumina, că au avut nevoie de câteva clipe pentru ca ochii lor să se adapteze. Raze de lumină albă păreau să curgă din lămpile de halogen fixate în tavan.

— O! Priviţi! strigă Casey mergând spre lumină cu ochii larg-deschişi.

Erau plante înalte şi strălucitoare, care se ridicau spre lumină. Zeci de plante cu tulpini groase şi frunze late, plantate foarte aproape una de alta într-un recipient enorm, plin cu pământ închis la culoare.

— E ca o junglă! exclamă Margaret, mergând după Casey spre lumina albă, strălucitoare.

Plantele semănau cu o pădure luxuriantă. Unele erau plante agăţătoare, înalte, cu frunze mari, altele erau plante lemnoase, cu ramuri lungi ca nişte tentacule, altele arătau ca nişte ferigi fragile. Unele plante aveau rădăcini noduroase, deschise la culoare, care ieşeau din pământ ca nişte genunchi osoşi.

— E ca-ntr-o mlaştină sau ceva de genul ăsta, spuse Diane. Tatăl tău chiar a crescut toate plantele astea în doar cinci-şase săptămâni?

Când Margaret îşi întoarse privirea către prietena ei, aceasta pipăia o frunză mare, plată, în formă de lacrimă.

— Diane, nu punem mâna!

— Ştiu, ştiu, spune Diane, fără să dea drumul frunzei. Atinge-o doar un pic.

Margaret s-a supus, împotriva voinţei ei.

— Nu pare să fie frunză, spuse ea, în timp ce Diane trecuse să examineze o ferigă uriaşă. E netedă, ca sticla.

Toţi trei au rămas sub luminile albe, examinând plantele timp de câteva minute, atingând tulpinile groase, trecându-şi mâinile peste frunzele netede şi calde, mirându-se de mărimea fructelor pe care le făcuseră unele plante.

— E prea cald aici! se plânse Casey şi îşi trase tricoul peste cap, iar apoi îl aruncă pe podea.

— Ce mişto arăţi! îl tachină Diane.

Casey scoase limba la ea. Apoi, ochii lui de un albastru foarte deschis s-au mărit şi privirea i-a îngheţat de mirare.

— Ia uite…

— Ce s-a întâmplat, Casey? îl întreabă Margaret, apropiindu-se repede.

— Asta… şi arătă spre o plantă ca un copac, asta… respiră!

Diane a început să râdă. Margaret însă auzise şi ea ceva. L-a apucat pe Casey de umăr ascultând cu atenţie. Da, se auzea ca şi cum cineva ar fi respirat şi sunetul părea să vină dinspre planta uriaşă.

— Ce e cu voi? întreabă Diane, văzând expresia de uimire de pe feţele lui Casey şi Margaret.

— Casey are dreptate, zice Margaret cu voce joasă, ascultând sunetul care pulsa constant. Se aude cum respiră.

Diane îşi dădea ochii peste cap:

— Poate că planta a răcit. Poate i s-a înfundat tulpina. Râse de propria glumă, dar cei doi nu s-au amuzat: Eu nu aud, zise ea, apropiindu-se.

Toţi trei ascultau. Nu se mai auzea nimic.

— S-a oprit, zice Margaret.

— Încetaţi amândoi, îi certă Diane. N-o să mă speriaţi.

— Serios, protestă Margaret.

— Ia uitaţi-vă!

Casey tocmai trecuse la altceva. Se oprise în faţa unui conteiner înalt de sticlă, care era aşezat dincolo de plante. Arăta ca o cabină telefonică, cu un raft înăuntru, cam la înălţimea umerilor şi cu zeci de fire ataşate în spate şi în lateral. Margaret urmări cu privirea firele care duceau la o alta cabină de sticlă, asemănătoare, la câţiva metri distanţă. Un fel de generator

electric era aşezat între cele două cabine şi părea să fie conectat la amândouă.

— Ce poate fi? întrebă Diane grăbindu-se spre Casey.

— Nu-l atingeţi! i-a avertizat Margaret, aruncând o ultimă privire plantei care respira, după care se alătură celor doi.

Casey întinsese mâna spre uşa de sticlă a cabinei:

— Vreau doar să văd dacă se deschide.

Cum a pus mâna pe uşa de sticlă, ochii i s-au mărit de uimire. Tot corpul a început să-i tremure şi să vibreze. Capul i se smucea dintr-o parte în alta, iar ochii i se roteau.

— Ajutor, mai reuşi el să strige, în timp ce tremura din ce în ce mai tare şi mai repede din tot corpul. Ajutaţi-mă! Nu mă pot opri!

Capitolul 4

— Ajutaţi-mă!

Tot corpul lui Casey tremura ca şi cum prin el ar fi trecut curent electric. Capul i se smucea dintr-o parte în alta şi avea o privire uimită, de fiară sălbatică.

— Vă rog!

Margaret şi Diane îl priveau fix, mute de groază. Margaret făcu prima mişcare. S-a întins spre Casey, încercând să-l îndepărteze de cabină.

— Margaret, nu! ţipă Diane. Nu-l atinge!

— Dar trebuie să facem ceva! strigă Margaret.

Celor două fete le-a luat, apoi, ceva timp să-şi dea seama că băiatul se oprise din tremurat şi râdea.

— Casey? întrebă Margaret în timp ce expresia de groază i se transforma într-una de uimire.

Casey se rezemă de cabina de sticlă, cu corpul relaxat şi cu un zâmbet ironic pe faţă.

— V-am prins! ţipă el, după care începu să râdă şi mai tare, arătând cu degetul spre ele şi repetând „V-am prins! V-am prins!" printre hohotele lui de râs triumfător.

— Nu e deloc amuzant, ţipă Margaret.

— Te prefăceai? Nu-mi vine să cred! strigă Diane, tot atât de albă la faţă ca şi luminile de deasupra lor şi cu buza de jos, tremurând.

Amândouă s-au repezit la Casey şi l-au împins atât de tare, încât acesta a căzut pe podea. Margaret s-a aşezat peste el, în timp ce Diane îl ţinea de umeri.

— V-am prins! V-am prins! continua el, oprindu-se numai atunci când Margaret îl gâdilă atât de tare, încât nu mai putu să vorbească.

— Nesuferitule! Eşti un nesuferit! strigă Diane.

Deodată, zarva lor fu întreruptă de un geamăt care venea din celălalt colţ al camerei. Cei trei copii şi-au ridicat capetele şi au privit fix în direcţia de unde venise sunetul. Acum, în toată pivniţa era linişte, nu se auzea nimic în afară de respiraţia lor greoaie.

— Ce a fost asta? întrebă Diane în şoaptă.

Ascultară. Se auzi încă un geamăt stins, ca un bocet, înfundat, ca aerul care trece printr-un saxofon.

Ramurile unei plante-copac căzură brusc, ca nişte şerpi care cad pe pământ. Încă un geamăt moale, trist.

— E… de la plante! zice Casey, expresia schimbându-i-se întruna de spaimă.

O împinse pe sora lui într-o parte şi sări în picioare dându-şi părul blond, răvăşit, de pe frunte.

— Plantele nu plâng şi nu gem, spuse Diane, cu ochii spre plantele care umpleau încăperea.

— Acestea, da, spuse Margaret.

Ramurile se mişcau ca nişte braţe omeneşti, schimbându-şi poziţia. Din nou auziră o respiraţie uşoară şi ritmică. Apoi un suspin, ca şi când aerul ar fi ieşit dintr-o supapă.

— Hai să ieşim de-aici, spuse Casey îndreptându-se spre uşă.

— E clar că se întâmplă ceva ciudat, zise Diane, urmându-l cu ochii aţintiţi pe plante.

— Sunt sigură că tata ne-ar putea explica, zise Margaret.

Tonul ei era calm, dar vocea îi tremura în timp ce se îndrepta spre ieşire după Diane şi Casey.

— Tatăl tău e ciudat, zise Diane, ajungând la uşă.

— Nu, nu e, insista Casey. Face ceva important aici.

Una din plantele-copac îşi întinse ramurile către ei, ca şi când i-ar fi chemat înapoi.

— Hai să ieşim odată de aici! zise Margaret.

Toţi trei de-abia mai respirau în momentul când au ajuns în capătul scărilor. Casey a împins uşa cu putere, să fie sigur că s-a închis bine.

— *Ciudat!* repetă Diane jucându-se, nervos, cu o şuviţă din părul ei lung şi roşcat. Cu siguranţă, ciudat!

Era cuvântul zilei, iar Margaret trebuia să admită că era cel mai potrivit.

— Ei bine, tata ne-a prevenit să nu ne ducem acolo, zise Margaret, respirând greu. Probabil că îşi dăduse seama că nu am fi înţeles şi ne-am fi speriat.

— Eu am plecat, zise Diane, doar pe jumătate în glumă.

În timp ce ieşea din casă pe uşa de sticlă, s-a întors către Margaret:

— Mai vrei să ne facem tema mai târziu?

— Da, sigur, zise Margaret, gândindu-se încă la geamătul plantelor.

Unele dintre ele părea că îşi întindeau braţele către ei, parcă plângeau… dar, sigur, lucrul acesta era imposibil.

— Ne vedem mai încolo, spuse Diane îndreptându-se spre

şosea.

Nici nu se îndepărtase Diane bine, că Margaret şi Casey văzură maşina albastru-închis a tatălui lor urcând pe alee.

— S-a întors de la aeroport, zise Margaret şi îşi întoarse privirea de la uşă spre fratele ei. Casey, uşa de la pivniţă e închisă?

— Da, zise Casey, privind încă o dată ca să se asigure. Tata n-o să-şi dea seama…

S-a oprit. A rămas cu gura deschisă, fără să poată rosti niciun sunet. S-a albit la faţă:

— Tricoul meu! strigă Casey lovindu-se peste pieptul gol. L-am uitat în pivniţă.

Capitolul 5

— Trebuie să mă duc să îl iau, zise Casey. Altfel tata îşi va da seama.

— E prea târziu, îl întrerupse Margaret cu ochii aţintiţi pe alee. E deja aici.

— Nu-mi trebuie decât o secundă, insistă Casey cu mâna pe mânerul uşii. Fug repede, îl iau şi fug înapoi.

— Nu! Margaret stătea încordată în mijlocul holului îngust, la jumătatea distanţei dintre uşa de la intrare şi uşa care dădea în pivniţă, cu ochii aţintiţi înainte: Tocmai a parcat. Iese din maşină.

— Dar o să-şi dea seama! O să vadă! ţipa Casey, cu vocea lui înaltă şi plângăcioasă.

— Şi?

— Nu-ţi aduci aminte cât de nervos a fost data trecută? o întrebă Casey.

— Da, sigur că-mi amintesc, răspunse Margaret. Dar n-o să ne omoare, Casey, doar pentru că am aruncat o privire la plantele lui. Este…

Margaret se opri. Se apropie de uşa de sticlă:

— Ia stai…

— Ce se întâmplă? întrebă Casey.

— Grăbeşte-te! Margaret se întoarse şi gesticula cu ambele mâini: Du-te, coboară, repede… domnul Henry, vecinul. L-a oprit pe tata. Vorbesc în drum.

Cu un strigăt puternic Casey deschise uşa şi dispăru. Margaret îl auzi tropăind repede pe scări, apoi îi auzi, din ce în ce mai încet, paşii care se îndreptau spre camera de lucru a tatălui lor.

„Grăbeşte-te, Casey!“ îl îndemna în gând, în timp ce stătea de pază în faţa uşii privindu-şi tatăl cum ţinea mâna streaşină ca să-şi ferească ochii de soare în timp ce vorbea cu domnul Henry. „Grăbeşte-te! Ştii că tata nu stă niciodată prea mult de vorbă cu vecinii!”

Părea că numai domnul Henry vorbeşte. Poate că îi cerea tatălui ei vreo favoare, se gândea Margaret. Domnul Henry nu era deloc priceput, ca doctorul Brewer, aşa că venea întotdeauna să îi ceară tatălui ei să îl ajute să instaleze sau să repare diverse lucruri. Tatăl ei dădea din cap cu un zâmbet

tensionat pe faţă. „Grăbeşte-te, Casey. Vino înapoi. Unde eşti?”

Doctorul Brewer îşi apăra încă ochii de soare. Deodată cei doi bărbaţi s-au întors şi s-au îndreptat repede fiecare spre casa lui.

„Grăbeşte-te, Casey! Vine! Grăbeşte-te! îl îndemna ea în tăcere. Nu-ţi trebuie aşa de mult timp să ridici de jos un tricou şi să urci scările. N-ar trebui să îi ia chiar aşa de mult timp!”

Tatăl ei era pe aleea din faţa casei. A văzut-o în uşă şi i-a făcut semn cu mâna. Margaret i-a făcut şi ea semn la rândul ei, după care şi-a întors privirea către uşa pivniţei.

— Casey, unde eşti? a întrebat ea cu voce tare.

Niciun răspuns. Nu se auzea niciun sunet din pivniţă. Nici cel mai slab sunet.

Doctorul Brewer se oprise în faţa casei să se uite la bobocii de trandafir de la capătul aleii.

— Casey! strigă Margaret.

Nici de această dată nu se auzi niciun răspuns.

— Casey, grăbeşte-te!

Tatăl ei se aplecase şi se uita la pământul trandafirilor. Cu un sentiment de groază care îi pătrundea în tot corpul, Margaret realiză că nu are altceva de făcut decât să meargă jos să vadă ce se întâmplă cu Casey.

Capitolul 6

Casey coborâse scările sprijinindu-se de balustrada de metal ca să poată sări câte două trepte odată. Ateriză pe podeaua de ciment şi intră în camera puternic luminată unde se aflau plantele. Ajungând la intrare, aşteptase pentru ca ochii lui să se obişnuiască puţin cu lămpile mai puternice decât lumina zilei. A tras adânc aer în piept, inhalând aburii fierbinţi şi şi-a ţinut respiraţia. Era aşa de cald acolo, iar atmosfera era aşa de încărcată! Începu să simtă o mâncărime pe spate şi furnicături pe ceafă. Jungla de plante stătea nemişcată, atentă parcă, învăluită în lumina albă.

Îşi zări tricoul mototolit pe podea, la câţiva metri de un copac înalt cu frunze mari. Copacul părea că se apleacă spre tricou, cu ramurile atârnând, încolăcite pe podea, în jurul trunchiului.

Casey făcu câţiva paşi timizi în încăpere.

„De ce îmi e aşa de frică? se gândi el. Nu e decât o cameră cu plante ciudate. De ce am impresia că mă urmăresc? Că mă aşteaptă?” Se înfurie pe el însuşi pentru că era aşa de speriat şi mai făcu câţiva paşi către tricoul mototolit de pe podea.

„Ia stai… Respiraţia!” Se auzea din nou. Uşoară, ritmică. Nici prea zgomotoasă, nici prea moale. „Cine ar putea să respire? Ce ar putea să respire? Oare copacul cel mare respira?” Casey rămăsese cu ochii fixaţi la tricoul de pe podea. Era atât de aproape! Ce îl oprea să nu se ducă să-l ridice şi să fugă înapoi pe scări? Ce îl oprea?

A făcut un pas înainte. Apoi încă unul. Se auzea respiraţia mai tare? Deodată a sărit, speriat de un geamăt moale, care venea din debaraua de provizii de lângă perete. Era un sunet atât de omenesc, ca şi când ar fi fost cineva acolo gemând de durere.

— Casey, unde eşti? se auzi vocea lui Margaret, ca şi cum ar fi fost foarte departe, cu toate ca era în capătul scărilor.

— E bine până aici, vru el să strige, însă nu reuşi decât să şoptească.

Probabil că Margaret nici nu îl auzise.

A mai făcut un pas. Apoi altul. Era foarte aproape de tricou. Nu-i trebuia decât o mişcare scurtă şi rapidă ca să poată ajunge la el. Auzi apoi un alt geamăt surd din debara, o plantă părea că suspină, o ferigă înaltă se aplecă brusc, mişcându-şi frunzele.

— Casey! vocea îngrijorată a lui Margaret se auzi de pe scări. Casey, grăbeşte-te!

„Încerc, zise el în gând. Încerc să mă grăbesc.“ Oare ce-l reţinea? Se auzi un alt geamăt surd, de această dată din colţul opus al camerei. Mai făcu doi paşi, se ghemui pe podea cu braţele întinse înainte. Aproape că putea atinge tricoul. Deodată auzi un sunet răguşit, apoi, din nou respiraţia. Îşi ridică ochii spre copacul cel înalt. Ramurile lui lungi ca nişte sfori erau, acum, încordate, rigide. Sau aşa îşi închipuia el? Nu. Înainte atârnau lejer, acum erau rigide. Păreau că stau... în aşteptare. Aşteptau oare să-l înhaţe pe el?

— Casey, grăbeşte-te! striga Margaret, parcă şi mai de departe.

Nu-i răspunse, era concentrat asupra tricoului. Era foarte aproape. Doar la câţiva metri distanţă. Doar un singur metru.

Planta murmura din nou.

— Casey, Casey! striga Margaret.

Toate frunzele tremurară de la baza trunchiului până în vârf. Era doar la un metru distanţă. Aproape îl putea atinge.

— Casey, eşti bine? *Răspunde-mi!*

Apucă repede tricoul. În clipa aceea, două ramuri lungi ca nişte şerpi s-au întins spre el.

— Ce? strigă el, paralizat de frică. Ce se întâmplă? Braţele copacului i se încolăciseră în jurul mijlocului lui. Dă-mi drumul! striga el ţinând strâns tricoul într-o mână şi apucând ramurile cu cealaltă.

Acestea rămaseră încolăcite în jurul lui, strângându-l uşor.

— Margaret, încercă el să strige, dar nu putu scoate niciun sunet. Margaret!

Se smuci cu putere, încercând să se îndepărteze de copac. Dar braţele acestuia nu-i dădeau drumul. Nu-l strângeau prea tare, nu încercau să-l sugrume sau să-l tragă înapoi. Însă nu-i dădeau drumul. Le simţea calde şi umede, încolăcindu-se pe pielea lui ca braţele unui animal. Nu păreau a fi ramurile unei plante.

„Ajutor!” încerca să strige. S-a smucit încă o dată, s-a aplecat înainte, folosindu-şi toată puterea. Dar degeaba. S-a lăsat jos, şi-a dat drumul pe podea, încercând să se rostogolească. Ramurile însă nu-l lăsau să se îndepărteze. Planta scoase apoi un suspin zgomotos.

— Dă-mi drumul, striga Casey, recăpătându-şi în cele din urmă vocea.

Deodată o văzu pe Margaret lângă el. N-o auzise coborând pe scări şi nici n-o văzuse intrând.

— Casey! ţipa ea. Ce…

Rămase cu gura căscată şi cu ochii măriţi de uimire.

— Nu-mi dă drumul, zise el.

— Nu! strigă Margaret.

Fetiţa înşfăcă una dintre ramuri cu amândouă mâinile şi o smuci cu toata puterea. Aceasta a opus rezistenţă câteva clipe, după care şi-a pierdut forţa. Casey scoase un ţipăt de bucurie şi se eliberă repede de ultima ramură care încă îl încolăcea. Margaret a lăsat ramura să cadă, l-a luat pe Casey de mână şi au fugit amândoi spre scară.

— Oh!

S-au oprit amândoi la baza scării. Sus, în capătul scării era tatăl lor, care privea în jos la ei cu pumnii strânşi şi cu faţa crispată de furie.

Capitolul 7

— Tată, plantele! ţipă Margaret.

El se uita în jos la ei, tăcut. Privirea îi era fixă, rece şi furioasă.

— Una dintre ele l-a înşfăcat pe Casey! i-a spus Margaret.

— Am coborât doar ca să-mi iau tricoul, zise Casey cu vocea tremurândă.

Se uitau spre tatăl lor, aşteptând ca acesta să facă o mişcare, să-şi descleşteze pumnii, să-şi relaxeze faţa încordată şi să vorbească. Dar el continua să îi ţintuiască cu privirea.

În cele din urmă, îi întrebă:

— Sunteţi bine?

— Da, răspunseră ei la unison, clătinând din cap.

Margaret îşi dădu seama că încă îl mai ţinea pe Casey de mână. Îi dădu drumul şi se îndreptă spre balustradă.

— M-aţi dezamăgit foarte tare amândoi, zise doctorul Brewer, cu vocea joasă, pe un ton calm, însă rece.

— Ne pare rău, zise Margaret, ştim că nu ar fi trebuit…

— Nu am atins nimic, serios! spuse Casey.

— Foarte tare, repetă tatăl.

— Ne pare rău, tată!

Doctorul Brewer le ceru să urce, după care intră în hol.

— Credeam că o să ţipe la noi, îi şopti Casey lui Margaret în timp ce urcau scările.

— Nu-i ăsta stilul lui tata, îi răspunse ea, tot în şoaptă.

— Data trecută când am încercat să coborâm în pivniţă chiar c-a ţipat la noi…

Şi-au urmat tatăl în bucătărie. Le-a cerut să se aşeze în jurul mesei albe de bucătărie, după care şi-a dat drumul într-un scaun de cealaltă parte a mesei. Îşi plimba ochii de la unul la altul, de parcă i-ar fi studiat, de parcă i-ar fi văzut atunci pentru prima oară. Pe faţă nu i se putea citi nicio expresie, era aproape ca un robot.

— Tată, ce e cu plantele acelea? întrebă Casey.

— Ce vrei să spui? întrebă doctorul Brewer.

— Sunt… Ciudate, zise Casey.

— O să-ţi explic într-o zi, zise tatăl, pe un ton indiferent, încă studiindu-i.

— Par foarte interesante, zise Margaret, străduindu-se să nu

zică ceva nepotrivit.

„Oare tatăl lor *se străduia* să-i facă să se simtă stânjeniţi?“ se întreba Margaret. Dacă aşa era, îi reuşea planul. Tatăl ei nu se comporta de obicei aşa. Acum parcă nu era el însuşi. El era întotdeauna o persoană directă: dacă era furios, îşi arăta furia, dacă era supărat, le-ar fi spus că e supărat. Dar acum, de ce se purta aşa de ciudat, de ce era aşa de tăcut şi de rece?

— V-am cerut să nu coborâţi în pivniţă, spuse el calm, încrucişându-şi picioarele şi lăsându-se pe spate, astfel încât scaunul de bucătărie se sprijinea doar pe două picioare. Credeam că am fost destul de clar.

Margaret şi Casey îşi aruncau priviri scurte unul altuia. În cele din urmă, Margaret zise:

— N-o să se mai repete.

— Dar nu poţi să ne iei şi pe noi acolo şi să ne explici ce faci? întrebă Casey.

Încă nu-şi îmbrăcase tricoul. Îl ţinea mototolit în mână, deasupra mesei de bucătărie.

— Da, am vrea şi noi să înţelegem ce se petrece acolo, adaugă Margaret entuziasmată.

— Într-o zi… zise tatăl. Reveni cu scaunul în poziţie normală şi apoi se ridică: O să facem asta curând, bine? Îşi ridică mâinile deasupra capului şi le întinse: Acum trebuie să mă întorc la lucru, spuse el, după care dispăru în hol.

Casey îşi ridică privirea spre Margaret şi dădu din umeri. Tatăl lor reapăru, purtând pe braţ halatul de laborator pe care îl aruncase pe balustradă.

— Mama a ajuns cu bine? întrebă Margaret.

— Cred că da, zise el dând din cap.

Îşi trase apoi haina de laborator pe cap.

— Sper că mătuşa Eleanor o să se facă bine, zise Margaret.

Doctorul Brewer mârâi ceva drept răspuns, în timp ce îşi aranja halatul şi îşi îndrepta gulerul:

— Ne vedem mai târziu! zise el îndreptându-se spre hol.

Copiii îl auziră apoi închizând după el uşa laboratorului.

— Se pare că n-o să ne pedepsească pentru că am intrat acolo, zise Margaret, în timp ce se sprijinea de masa de bucătărie, ţinându-şi bărbia în palme.

— Se pare că nu, zise Casey. Dar să ştii că se comportă… ciudat.

— Poate e supărat că mama e plecată, zise Margaret. Se ridică apoi, împingându-l uşor pe Casey: Vino, am mult de lucru.

— Nu-mi vine să cred că planta aia m-a înşfăcat, zise Casey căzut pe gânduri. Nu e nevoie să mă împingi, zise Casey apucând-o de mână şi ridicându-se ca să-i facă loc lui Margaret să treacă. O să am coşmaruri în noaptea asta, zise el, îngrijorat.

— Încearcă să nu te gândeşti la ce se întâmplă în pivniţă, îi zise Margaret.

„Nu e un sfat prea folositor”, îşi spuse, dar ce altceva putea să-i zică?

S-a întors în camera ei gândindu-se la cât de dor îi era deja de mama ei. Apoi, îi veni din nou în minte scena din pivniţă cu Casey încercând să se elibereze de tentaculele enorme ale plantei.

Scuturându-se, îşi luă manualul şi se aruncă pe pat pregătită să înceapă să citească. Însă cuvintele de pe paginile cărţii erau acoperite de gemetele şi suspinele plantelor, pe care continua să le audă în mintea ei.

„Cel puţin nu suntem pedepsiţi pentru că am coborât acolo, se gândea ea.

Cel puţin tata nu a ţipat aşa tare şi nu ne-a speriat de data aceasta.

Cel puţin tata ne-a promis că ne va lua acolo şi ne va arăta la ce lucrează.”

Gândul acesta o făcu pe Margaret să se simtă mult mai bine. Se simţi, într-adevăr mai bine, până în dimineaţa următoare, când, trezindu-se devreme şi mergând în bucătărie să ia micul dejun, constată că tatăl ei era deja la lucru şi că pusese o încuietoare pe uşa laboratorului.

Duminică după-amiază Margaret era în camera ei, pe pat, vorbind cu mama ei la telefon.

— Îmi pare sincer rău de mătuşa Eleanor, zise ea, răsucindu-şi firul alb al telefonului în jurul încheieturii.

— Operaţia nu a mers aşa cum ne-am fi aşteptat, spuse mama ei, care avea o voce foarte obosită. Doctorii spun că s-ar putea să fie nevoie de o altă operaţie. Dar mai întâi trebuie să îşi recapete puterile.

— Asta înseamnă că nu o să te întorci acasă prea curând, zise Margaret cu tristeţe în glas.

— Nu-mi spune că ţi-e dor de mine, râse doamna Brewer.

— Ba da, zise Margaret, ridicându-şi ochii spre fereastra dormitorului.

Două rândunele se opriseră pe pervazul ferestrei, ciripind atât de tare, încât îi distrăgeau atenţia şi o împiedicau să-şi

audă mama la celălalt capăt al firului, tocmai din Tucson.

— Ce face tata? întrebă doamna Brewer. Am vorbit cu el aseară, dar nu am auzit decât mormăieli.

— Cu noi nici măcar nu mormăie, se plânse Margaret. Îşi astupă urechea cu mâna ca să nu mai audă ciripitul păsărelelor: De-abia mai scoate câte un cuvânt.

— Munceşte foarte mult, îi răspunse mama ei.

Margaret auzea în fundal un fel de anunţ prin staţie. Mama ei suna de la un telefon public din spital.

— Nu iese nicio clipă din pivniţă, se plânse Margaret pe un ton un pic mai aspru decât intenţionase.

— Experimentele tatălui tău sunt foarte importante pentru el, îi spuse mama.

— Mai importante decât *noi?* zise Margaret aproape să izbucnească în lacrimi. Îi păru rău că începuse să se plângă de tatăl ei la telefon, pentru că mama ei avea deja destule griji pe cap. Margaret ştia că nu e bine s-o facă să se simtă mai rău.

— Tatăl tău are ceva de demonstrat, zise mama ei. Lui însuşi şi celorlalţi. Cred că se străduieşte atât de tare pentru că vrea să-i demonstreze domnului Martinez şi celorlalţi de la universitate că au făcut o mare greşeală când l-au concediat. Vrea să le demonstreze că au făcut o mare greşeală.

— Dar noi îl vedeam mai mult *înainte* ca el să stea acasă tot timpul.

Margaret o auzi pe mama ei suspinând, pe punctul de a-şi pierde răbdarea.

— Margaret, încerc să îţi explic, eşti destul de mare ca să înţelegi.

— Bine, zise Margaret repede, încercând să schimbe subiectul. Ştii, mamă, acuma poartă o şapcă de base-ball.

— Cine, Casey?

— Nu, tata poartă o şapcă a echipei Dodgers, nu şi-o scoate niciodată.

— Da? doamna Brewer păru foarte surprinsă.

— Da, i-am spus că arată ridicol cu ea, dar nu vrea s-o dea jos, zise Margaret râzând.

Şi doamna Brewer râse:

— Oh, sunt chemată, trebuie să plec. Ai grijă, draga mea, o să încerc să te sun mai târziu.

Se auzi un clic şi gata. Margaret se uita fix pe tavan la umbrele copacilor din gradină, care se mişcau înainte şi înapoi.

„Biata mama!“ se gândi ea. E aşa de îngrijorată de sora ei şi

eu… nu trebuia să mă plâng de tata. De ce am făcut oare asta?“ Se ridică ascultând liniştea din jur. Casey era în vizită la un prieten, tatăl ei, era, fără îndoială, la lucru în pivniţă, cu uşa bine încuiată.

„Poate ar fi bine s-o sun pe Diana“, se gândi fata. Se îndreptă spre telefon, dar îşi dădu seama că îi e foame. „Masa mai întâi, se decise, apoi Diana.“ Îşi perie repede părul închis la culoare, scuturându-şi capul în faţa oglinzii de deasupra toaletei ei, apoi se grăbi să coboare. Spre marea ei surprindere, tatăl său era în bucătărie, aplecat deasupra chiuvetei, cu spatele la ea. Vru să-l strige, dar se opri. Oare ce făcea acolo? Curioasă, se lipi de perete, privindu-l cu atenţie prin uşa bucătăriei. Doctorul Brewer părea că mănâncă ceva. Ţinea într-o mână o pungă deasupra tejghelei de lângă chiuvetă. Margaret îl privea în timp ce el îşi ducea mâna în pungă, scoţând de acolo ceva ce băga apoi în gură. Mesteca zgomotos, ca şi cum ar fi fost foarte flămând, apoi băga iar mâna în pungă şi înfuleca din nou cu poftă.

„Ce o fi mâncând?“ se întreba Margaret. Nu mănâncă niciodată cu mine şi cu Casey, spune că nu îi e foame, dar acum pare să fie foarte înfometat. Arată de parcă n-ar mai fi mâncat de cine ştie când.“ Continua să privească prin uşa bucătăriei, în timp ce doctorul Brewer îşi înfuleca mâncarea solitar. După o vreme, mototoli punga şi o aruncă în coşul de gunoi de sub chiuvetă. Îşi şterse apoi mâinile pe halatul de laborator.

Margaret se îndepărtă uşor de uşă, se strecură prin hol, spre camera de zi şi îşi ţinu respiraţia în timp ce tatăl ei trecea prin hol, cu zgomot. Uşa de la pivniţă se închise în urma lui, după care Margaret îl auzi încuind-o cu grijă. Când fu sigură că doctorul era jos, Margaret a mers curioasă în bucătărie. Trebuia să afle ce mânca tatăl ei cu atâta poftă. A deschis uşa dulăpiorului de bucătărie şi a scos punga din coşul de gunoi. Şi a rămas fără suflare când a citit inscripţia de pe etichetă. După cum văzuse, tatăl ei devorase *mâncare pentru plante.*

Capitolul 8

Margaret înghiţi în sec. Îşi simţea gura uscată. Şi-a dat seama că strângea atât de tare marginea tejghelei, că începuse să o doară mâna. Forţându-se să-i dea drumul, privea în jos spre punga de mâncare pentru plante golită pe jumătate, pe care o scăpase pe podea. Se simţea rău, nu putea să scape de imaginea dezgustătoare din mintea ei. Cum putea tatăl ei să mănânce *noroi?* Nu numai că mânca, ci îl înfuleca cu gura plină şi apoi îl înghiţea cu poftă.

Ca şi cum i-ar fi *plăcut.*

Ca şi cum *ar fi simţit nevoia* să mănânce noroi.

„Trebuie să fi fost unul dintre experimentele lui, se gândi Margaret. Dar *ce fel* de experiment? Şi ce încerca el să demonstreze cu plantele acelea ciudate pe care le creştea?“ Materia din pungă avea un miros acru, de îngrăşământ. Margaret trase aer în piept şi îşi ţinu respiraţia. Simţi apoi că îi vine rău de la stomac. Privind punga îşi imagina ce gust ar putea avea materia dezgustătoare dinăuntru.

„Uhh!”

Îi era greaţă.

Cum putea tatăl ei să mănânce substanţa aceea oribilă? Ţinându-şi încă respiraţia, înşfăcă punga aproape goală şi o aruncă la gunoi. Tocmai se îndepărta de tejghea când a simţit o mână pe umărul ei.

Margaret a scos un ţipăt scurt şi s-a întors:

— Casey!

— M-am întors, zise el rânjind. Ce avem de mâncare?

Mai târziu, după ce i-a făcut un sandviş cu unt de arahide, i-a povestit ce văzuse.

Casey a râs:

— Nu-i aşa că-i amuzant? Tatăl nostru mănâncă pământ.

A râs din nou. Dintr-un motiv oarecare, i se părea amuzant.

Margaret l-a lovit pe umăr atât de tare, încât acesta a scăpat sandvişul din mână.

— Îmi pare rău, zise ea repede. Dar nu văd de ce râzi. Nu e un lucru normal. Trebuie să fie ceva în neregulă cu tata.

— Poate doar i-a fost poftă de mâncare pentru plante, zise Casey, care încă nu lua problema în serios. Ştii tu, cum îţi vine câteodată pofta de alune prăjite.

— Asta e altceva, zise Margaret. Să mănânci pământ e dezgustător, de ce nu recunoşti?

Înainte s-apuce Casey să răspundă, Margaret începu să-şi spună toate nemulţumirile:

— Nu vezi? Tata s-a schimbat foarte mult. Chiar şi de când a plecat mama. De atunci îşi petrece şi mai mult timp în pivniţă.

— Asta pentru că mama nu e aici, o întrerupse Casey.

— Şi e atât de tăcut tot timpul şi atât de rece cu noi! continuă Margaret, ignorându-l. De-abia vorbeşte cu noi. Până acum glumea cu noi şi ne întreba de lecţii. Acum nu spune nici măcar un cuvânt. Nu mă mai strigă „prinţesa mea“ sau „grăsuţo“…

— Dar nu suportai să ţi se spună aşa! zise el râzând cu gura plină de unt de arahide.

— Ştiu, zise Margaret. Era doar un exemplu.

— Deci, ce vrei să spui? întrebă Casey. Că tata nu mai e normal? Că a înnebunit de tot?

— Nu ştiu… zise Margaret, cu frustrare în glas. Văzându-l cum înfuleca din mâncarea aia dezgustătoare pentru plante… mi-a venit ideea asta oribilă… Că se transformă într-o plantă!

Casey sări în picioare atât de repede, încât îşi răsturnă scaunul pe podea. Începu să se învârtească prin bucătărie ca un zombi cu ochii închişi şi cu braţele rigide, întinse înainte.

— Sunt incredibilul Om-Plantă, strigă el, încercând să-şi facă vocea să sune grav şi ameninţător.

— Nu-i deloc haios! zise Margaret încrucişându-şi braţele la piept, fără să fie niciun pic amuzată.

— Omul-Plantă se luptă cu Femeia-Buruiană, strigă Casey, încercând s-o provoace pe Margaret.

— Chiar nu e amuzant! repetă ea.

Casey se izbi de tejghea, lovindu-şi genunchiul:

— Auu!

— Aşa îţi trebuie, îi spuse ea.

— Omul-Plantă te va ucide, zise el repezindu-se la Margaret.

Alergă spre ea cu capul înainte ca şi cum ar fi fost o armă cu care încerca să o lovească în umăr.

— Casey, opreşte-te, ţipă ea, lasă-mă în pace!

— Bine, bine! Dacă îmi faci o favoare.

— Ce favoare? întrebă Margaret dându-şi ochii peste cap.

— Mai fă-mi un sandviş!

Luni după-amiaza, după ore, Margaret, Casey şi Diane se jucau Frisbee în curtea din spatele casei Dianei.

Era o zi călduroasă, bătea un vânt uşor, iar pe cer se vedeau nori mici, albi şi pufoşi.

Diane aruncă discul în sus. Acesta trecu peste capul lui Casey şi se opri în lămâii parfumaţi, plantaţi într-un şir care începea din spatele garajului. Casey fugi după el şi se împiedică de o instalaţie de udat iarba, îngropată în pământ, care ieşea doar câţiva centimetri deasupra solului.

Fetele au început să râdă.

Casey aruncă în fugă discul către Margaret. Ea l-a ajuns, dar vântul l-a îndepărtat de mâna ei.

— Cum e să fii fata unui cercetător nebun? întreba Diane deodată.

— Ce? zise Margaret, nefiind sigură că a auzit bine.

— Nu sta, aruncă-l, îi strigă Casey de lângă garaj.

Margaret aruncă discul foarte sus în aer în direcţia fratelui ei. Lui îi plăcea să alerge şi să se arunce după el.

— Doar pentru că face experimente ciudate nu înseamnă că e nebun, zise Margaret pe un ton ascuţit.

— Într-adevăr, ciudate. Am avut un coşmar noaptea trecută cu plantele acelea dezgustătoare din pivniţa ta. Plângeau şi încercau să se întindă după mine.

— Îmi pare rău, zise Margaret sincer. Şi eu am avut coşmaruri.

— Atenţie! strigă Casey aruncând discul aproape de pământ. Diane îl prinse în jurul gleznelor.

„Cercetător nebun, se gândea Margaret. Cercetător nebun. Cercetător nebun.“ Cuvintele îi răsunau neîncetat în minte. „Cercetători nebuni există numai în filme, nu-i aşa?”

— Tati vorbea despre tatăl tău aseară, zise Diane în timp ce arunca discul către Casey.

— Nu i-ai spus că am coborât în pivniţă, nu-i aşa? întrebă Margaret, îngrijorată.

— Nu, zise Diane dând din cap.

— Sunt coapte lămâile? a întrebat Casey arătând spre unul dintre arbuştii scunzi.

— De ce nu guşti ca să afli? îi spuse Margaret enervată de întreruperile lui.

— De ce nu guşti *tu?* fu răspunsul lui, uşor previzibil.

— Tata spune că tatăl tău a fost concediat de PolyTech pentru că unele dintre experimentele lui au scăpat de sub control, iar el nu a făcut nimic să le oprească, mărturisi Diane şi alergă apoi pe peluză, încercând să prindă discul.

— Ce vrei să spui? întrebă Margaret.

— Cei de la universitate i-au spus să încheie experimentele pe care le făcea, dar el a refuzat. A spus că nu le poate opri. Cel puţin asta a auzit tatăl meu de la cineva care a venit la el.

Margaret nu mai auzise această versiune. Se simţea prost, dar se gândea că, probabil, e adevărat.

— Ceva s-a întâmplat în laboratorul tatălui tău, continuă Diane. Cineva a fost rănit sau ucis.

— Nu-i adevărat! insistă Margaret. Am fi auzit dacă ar fi fost aşa.

— Da, probabil. Dar tata spune că tatăl tău a fost concediat pentru că a refuzat să-şi oprească experimentele.

— Dar asta nu înseamnă că e nebun, zise Margaret luându-i apărarea.

Dintr-o dată simţi nevoia să-i ia apărarea. Nu ştia de ce.

— Îţi spun doar ce am auzit, zise Diane, dându-şi brusc pe spate părul roşu. Nu trebuie să te înfurii aşa.

S-au mai jucat timp de câteva minute. Diana schimbă subiectul şi discutară despre nişte băieţi pe care îi cunoşteau ele. Aceştia aveau 11 ani şi aveau deja prietene. Apoi, o vreme, au vorbit despre şcoală.

— E timpul să mergem acasă, îi strigă apoi Margaret lui Casey.

Acesta ridică discul de pe iarbă şi veni în fugă.

— Te sun mai târziu, îi spuse Margaret Dianei, făcându-i cu mâna.

Apoi ea şi Casey au început să alerge spre casă, scurtând drumul prin grădinile vecine pe care le ştiau foarte bine.

— Ar trebui să plantăm şi noi un lămâi. Îmi plac, zise Casey.

— Da, asta e tot ce ne lipseşte acasă, răspunse Margaret sarcastic, o altă plantă.

În timp ce treceau prin gardurile vii ca să ajungă în grădina lor, amândoi au fost foarte surprinşi să îl vadă pe tatăl lor lângă tufele de trandafiri examinând inflorescenţele de trandafiri roz.

— Tată! strigă Casey. Prinde! şi Casey aruncă discul către tatăl său.

Doctorul Brewer s-a întors cam încet, discul i-a lovit şapca, dându-i-o jos de pe cap. A rămas cu gura căscată de uimire, şi-a ridicat mâinile deasupra capului. Dar era prea târziu.

Margaret şi Casey au încremenit de uimire când i-au văzut capul.

La început, Margaret a crezut că părul tatălui ei s-a făcut

verde. A văzut apoi clar: ceea ce era pe capul lui *nu* era păr. Părul îi căzuse însă, în locul lui, pe capul doctorului Brewer crescuseră frunze de un verde-aprins.

Capitolul 9

— Copii, nu vă speriaţi! strigă doctorul Brewer aplecându-se repede după şapca pe care şi-o puse la loc pe cap.

O cioară zbura chiar pe deasupra capului lui, croncănind zgomotos. Margaret îşi ridică ochii pentru a urmări pasărea, dar imaginea oribilă a frunzelor care răsăreau din capul tatălui ei nu-i dispărea din minte. Începu să simtă mâncărimi pe tot capul când îşi imagina cum trebuie să fie să ai frunze care îţi cresc pe scalp.

— E în regulă, tot repeta doctorul Brewer grăbindu-se să ajungă la ei.

— Dar, tată, capul tău!… zise Casey, care devenise foarte palid.

Margaret se simţea şi ea rău. Înghiţea în sec încercând să-şi alunge starea de greaţă.

— Veniţi încoace, spuse tatăl lor, încet, întinzându-şi braţele în jurul umerilor celor doi copii. Hai să ne aşezăm undeva la umbră şi să stăm de vorbă. Am vorbit cu mama la telefon azi-dimineaţă. Ea spune că sunteţi supăraţi din cauza experimentelor mele.

— Dar capul tău, tată… e verde, zise Casey.

— Ştiu, de-aia mi-am pus şapca, nu voiam să vă îngrijoraţi, zise doctorul, zâmbind.

I-a condus spre umbra gardurilor vii care înconjurau garajul şi s-au aşezat pe iarbă.

— Probabil că voi credeţi că tatăl vostru a devenit un ciudat, nu-i aşa? a spus el privind în ochii lui Margaret.

Nesimţindu-se în largul ei, aceasta îşi întoarse privirea.

Croncănind foarte zgomotos, cioara coborî încă o dată, zburând în altă parte.

— Margaret, tu nu spui niciun cuvânt, îi zise el, strângându-i uşor mâna. Ce s-a întâmplat? Nu ai nimic să-mi spui?

Margaret suspina, evitând în continuare privirea tatălui ei.

— Hai, spune-ne, de ce îţi cresc frunze din cap? întrebă ea brusc.

— E un efect secundar, e doar temporar. Frunzele vor cădea curând şi părul va creşte la loc.

— Dar cum s-a întâmplat asta? întrebă Casey uitându-se la şapca tatălui său.

Câteva frunze verzi ieşiseră de dedesubt.

— Poate că o să vă simţiţi mai bine după ce vă explic ce încerc eu să fac în pivniţă, spuse doctorul Brewer, schimbându-şi poziţia şi sprijinindu-se în mâini. Am fost foarte ocupat cu experimentele, nu am avut prea mult timp să stau de vorbă cu voi.

— Nu ai avut timp *deloc,* îl corectă Margaret.

— Îmi pare rău, zise el, coborându-şi privirea. Îmi pare sincer rău, dar munca pe care o fac este foarte interesantă şi foarte dificilă.

— Ai descoperit o nouă plantă? întrebă Casey încrucişându-şi picioarele sub el.

— Nu, încerc *să obţin* o nouă plantă, explică doctorul Brewer.

— Hm? exclamă Casey.

— Aţi vorbit vreodată despre ADN la şcoală? întrebă tatăl lor.

Copiii au negat din cap.

— E destul de complicat, continuă el după ce se gândi o clipă. O să încerc să vă explic în termeni simpli, zise doctorul jucându-se cu bandajul din jurul mâinii. Să luăm o persoană cu un IQ foarte ridicat, înţelegeţi, un om foarte deştept.

— Ca mine, întrerupse Casey.

— Casey, taci din gură, spuse Margaret tăios.

— Un creier foarte inteligent, ca al lui Casey, zise doctorul Brewer. Şi să zicem că am putea izola molecula sau gena, sau partea dintr-o genă care îl face pe om să fie atât de inteligent. Şi apoi, o putem transmite la alte creiere. Astfel inteligenţa acestui creier ar putea fi transmisă din generaţie în generaţie. Şi foarte mulţi oameni ar putea avea un IQ ridicat. Înţelegeţi? întrebă şi-l privi întâi pe Casey, apoi pe Margaret.

— Da, într-un fel, zise Margaret. Iei o calitate dintr-un om şi o transmiţi la alţi oameni. Şi apoi, ceilalţi oameni au şi ei această calitate, pe care o transmit mai departe copiilor lor.

— Foarte bine, zise doctorul Brewer zâmbind pentru prima dată de săptămâni. Acelaşi lucru îl fac botaniştii cu plantele. Încearcă să ia partea care face fructe dintr-o plantă şi o transferă la altă plantă. Iar noua plantă va produce de cinci ori mai multe fructe ori seminţe, ori legume.

— Şi asta faci tu? întrebă Casey.

— Nu tocmai, răspunse tatăl, coborându-şi vocea. Eu fac ceva puţin mai neobişnuit. Nu aş vrea să intru în detalii acum. Dar vă voi spune că eu încerc să obţin o plantă care nu a mai existat până acum şi nici *nu putea* exista. Încerc să obţin o plantă care

e, în parte, animal.

Casey şi Margaret îl priveau pe tatăl lor, miraţi. Margaret a fost prima care a putut scoate un cuvânt:

— Vrei să spui că iei celule de la un animal şi le pui într-o plantă?

Tatăl a dat din cap afirmativ:

— Mai mult nu vă mai spun. Înţelegeţi de ce experimentul meu trebuie păstrat secret? Îşi întoarse privirea către Margaret, apoi către Casey, studiindu-le reacţiile.

— Cum faci asta? întrebă Margaret gândindu-se la tot ce le spusese tatăl lor. Cum transferi celulele de la animal la plantă?

— Încerc să fac asta separând celulele electronic. Am două cabine din sticlă conectate la un generator electronic foarte puternic. Probabil că le-aţi văzut când scotoceaţi pe acolo, zise el cu o expresie de nemulţumire pe faţă.

— Da, arătau ca nişte cabine telefonice, a spus Casey.

— Una din ele este emiţătorul şi cealaltă, receptorul, explică el. Încerc să trimit de la o cabină la alta ADN-ul, elementul de bază, piatra de temelie a unui organism. E o treabă foarte delicată.

— Şi ai reuşit? întreabă Margaret.

— Sunt foarte aproape de a reuşi, spuse doctorul Brewer, cu un zâmbet de satisfacţie pe faţă, care dură însă numai câteva secunde. Schimbându-şi apoi expresia într-una gânditoare, se ridică în picioare: Trebuie să mă întorc la treabă, zise el cu voce joasă. Ne vedem mai târziu, le spuse el, pornind agale de-a lungul peluzei.

— Dar, tată! strigă Margaret după el. Ea şi fratele ei se ridicaseră în picioare şi se grăbeau să-l ajungă din urmă: Capul tău… frunzele, nu ne-ai explicat ce-i cu ele.

— Nu-i nimic de explicat, zise tatăl lor ridicând din umeri. Doar un efect secundar, zise el scurt, aranjându-şi şapca pe cap. Nu vă faceţi griji, o să dispară. E doar temporar, doar un efect secundar.

Se grăbi apoi să intre în casă.

Casey părea mulţumit de explicaţia dată de tatăl lor despre ce făcea el în pivniţă.

— Ce face tata e foarte important, zise el, cu o seriozitate care nu îl caracteriza.

Margaret însă, în timp ce se îndrepta spre casă, şi-a dat seama că ceea ce le spusese tatăl lor o tulburase şi mai mult. Dar cel mai mult o tulbura ceea ce *nu* le spusese. Fata închise

uşa camerei, se întinse pe pat şi căzu pe gânduri. Tatăl lor nu le spuse nimic despre frunzele care îi crescuseră pe cap.

„Doar un efect secundar…”, nu le spusese chiar nimic.

Efect secundar de la ce? Ce anume a cauzat acest efect, de ce i-a căzut părul, când îi va creşte la loc? Era evident că el nu voia să discute despre aceste lucruri cu ei. Şi, după ce le-a spus doar că e un efect secundar, s-a întors imediat în pivniţa lui.

„Un efect secundar!”

Margaret se simţea rău de fiecare dată când se gândea la acest lucru. Oare cum o fi să simţi frunze ieşindu-ţi prin pori, crescând pe capul tău? Ah! Numai gândul la aşa ceva o făcea să simtă mâncărimi peste tot. Ştia că o să aibă coşmaruri oribile la noapte. Luă perna în braţe şi o strânse cu putere la piept.

Erau multe alte întrebări pe care ar fi trebuit să le pună. De exemplu, de ce gemeau plantele pe care le văzuseră acolo, jos? De ce unele dintre ele păreau că respiră? De ce acea plantă l-a înşfăcat pe Casey? Ce animal folosea tatăl lor pentru experiment?

O grămadă de întrebări.

Plus că Margaret voia să-l întrebe, înainte de orice, de ce înfuleca acea dezgustătoare mâncare pentru plante? Dar nu-i putea pune această întrebare, nu putea să-l lase pe tatăl ei să vadă că îl spionează. Nici ea, nici Casey nu-i puseseră toate întrebările la care aşteptau un răspuns. Erau aşa de mulţumiţi de faptul că tatăl lor vorbise cu ei, chiar şi pentru câteva minute!

Explicaţia pe care le-a dat-o, deşi vagă, era foarte interesantă, se gândi Margaret. Şi faptul că el era pe punctul de a realiza ceva extraordinar, ceva care îl va face faimos, o bucura.

Dar ce se va întâmpla în rest?

Un gând înspăimântător îi veni în minte: nu cumva îi minţise?

„Nu!“ îşi zise ea repede, tatăl lor nu i-ar minţi. Erau doar câteva întrebări la care nu le răspunsese încă.

A rămas cu gândul la aceste întrebări până târziu în noaptea aceea, după cină, după ce a vorbit cu Diana la telefon timp de o oră, după ce şi-a făcut temele, după ce a privit un pic la televizor şi s-a dus la culcare. Încă mai căuta un răspuns.

Când a auzit paşii uşori ai tatălui ei pe covorul de pe scări urcând, s-a ridicat. Un curent uşor de aer a mişcat perdelele din partea cealaltă a camerei. L-a auzit pe doctor trecând de camera ei, intrând în baie, a auzit, apoi, apa curgând în chiuvetă.

S-a hotărât să meargă să-l întrebe. Aruncând o privire la ceas a văzut că era ora două dimineaţa.

Îşi dădu seama că nu-i era somn deloc.

„Trebuie să-l întreb de mâncarea pentru plante, se hotărî ea. Altfel gândul ăsta o să mă urmărească tot timpul. De fiecare dată când o să-l văd, o să mi-l imaginez stând deasupra chiuvetei, cu gura plină de hrană pentru plante. Trebuie să existe o explicaţie simplă, îşi spuse ea, dându-se jos din pat. Trebuie să existe o explicaţie logică! Şi trebuie să o aflu.”

Se strecură de-a lungul holului. O rază de lumină argintie pătrundea prin uşa întredeschisă a băii. Apa încă mai curgea în chiuvetă. L-a auzit tuşind, apoi l-a auzit potrivind jetul de apă.

„Trebuie să aflu, gândi ea. O să-l întreb direct.”

A păşit în triunghiul de lumină şi privea pe furiş în baie. Tatăl ei stătea sprijinit de chiuvetă. Se dezbrăcase de cămaşă şi o aruncase pe podea, în spatele lui. Îşi pusese şapca pe capacul închis al toaletei, iar pe cap i se vedeau frunzele care păreau de un verde şi mai aprins în lumina din baie. Margaret îşi ţinu respiraţia. Frunzele erau atât de verzi, atât de dese…

El nu o observase, era concentrat asupra bandajului de la mână, pe care îl tăia cu un foarfece mic. Rana era încă sângerândă… sau doar i se părea ei. Ce era *lichidul* acela care se scurgea pe mâna tatălui ei? Cu răsuflarea tăiată, Margaret îl privea cum îşi spală grijuliu rana cu apă fierbinte, după care începu să o examineze, cu ochii micşoraţi ca să se concentreze mai bine.

Rana continua să sângereze şi după ce o spălase. Margaret se concentra încercând să vadă mai bine. „Nu poate fi sânge… să fi fost sânge, oare?

Ceea ce se scurgea în chiuvetă, nu putea fi sânge.

Avea culoarea verde-aprins!

Trase aer în piept şi o luă la fugă spre camera ei. Podeaua scârţâi sub paşii ei.

— Cine-i acolo? întrebă doctorul Brewer. Margaret? Casey?

S-a izbit cu capul de ceva în hol, în timp ce Margaret alerga spre camera ei.

„M-a văzut, se gândea ea, sărind în pat. M-a văzut şi acum o să vină după mine.”

Capitolul 10

Margaret şi-a tras pătura până sub bărbie. Avea frisoane şi tremura din tot corpul.

Şi-a ţinut respiraţia şi asculta. Mai auzea încă apa curgând în chiuveta de la baie.

Dar nu auzea paşi.

„Înseamnă că nu vine după mine, s-a gândit ea, scoţând un oftat de uşurare. Cum am putu să-mi închipui aşa ceva? Cum putea să-mi fie atât de frică de propriul tată“?

Frică.

Atunci i-a trecut prin minte pentru prima dată cuvântul *frică.*

Dar stând aşezată pe pat, tremurând violent, strângând în mâini păturile şi aşteptând să audă paşi apropiindu-se, Margaret şi-a dat seama că îi era frică.

De propriul tată.

„De-ar fi mama acasă!“ se gândi ea.

Fără să se gândească prea mult s-a întins după telefon. Voia s-o sune pe mama ei, s-o trezească şi să-i spună să vină acasă cât poate de repede. Avea de gând să-i spună că se întâmplă ceva îngrozitor cu tatăl ei. Că se schimbase şi se comporta atât de ciudat…

A aruncat o privire la ceas. Era 2.42.

Nu, nu putea să facă aşa ceva. „Biata mama are destule necazuri acolo, în Tucson, cu sora ei, nu o pot speria aşa!“ îşi spunea Margaret.

De fapt, ce putea să-i spună? Cum putea să-i explice că ajunsese să-i fie frică de tatăl ei?

Cu siguranţă, mama i-ar spune să se calmeze, că tatăl ei o iubeşte şi că nu i-ar face niciun rău. E doar foarte preocupat de munca lui.

Preocupat!

Îi creşteau frunze din cap, mânca pământ şi avea sângele verde!

Era preocupat…

L-a auzit oprind apa la baie. Apoi l-a auzit stingând lumina. Apoi i-a auzit paşii uşori îndreptându-se spre dormitorul din capătul holului.

Margaret s-a relaxat un pic. S-a întins în pat şi a dat drumul păturii pe care îşi încleştase mâinile. A închis ochii şi a încercat

să-şi alunge din minte toate gândurile.

Încerca să numere până la 1 000. N-o ajuta deloc. Pe la 375 s-a ridicat din pat, cu capul zvâcnind şi cu gura uscată. S-a hotărât să coboare să bea un pahar cu apă rece.

„O să fiu o epavă mâine“, se gândi ea, în timp ce se strecura în linişte prin hol, spre scări. „Dar acum e mâine! Ce o să mă fac? Trebuie să dorm un pic.”

Podeaua din bucătărie scârţâi sub picioarele ei desculţe. Frigiderul porni cu zgomot, speriind-o.

„Păstrează-ţi cumpătul, se gândea ea. Trebuie să-ţi păstrezi cumpătul.” Tocmai deschisese uşa frigiderului şi întinsese mâna după o sticlă de apă, când a simţit o mână pe umărul ei.

— Aa! ţipă ea, scăpând sticla pe podea.

Apa rece ca gheaţa i s-a vărsat pe picioare. S-a tras înapoi, dar picioarele îi erau deja ude.

— Casey, m-ai speriat! strigă ea. De ce nu dormi?

— Dar *tu* de ce nu dormi? o întrebă el, pe jumătate adormit, cu părul lui blond lipit de frunte.

— Nu am reuşit să adorm. Ajută-mă să şterg apa asta.

— Nu eu am vărsat-o, zise el trăgându-se înapoi. *Tu* s-o ştergi.

— *Tu* m-ai făcut s-o vărs, zise Margaret.

Luă repede o rolă de prosoape de hârtie de pe dulap şi-i întinse câteva.

— Hai, grăbeşte-te!

Amândoi s-au aşezat în genunchi şi, la lumina frigiderului, au început să adune apa vărsată pe jos.

— Mă tot gândesc la nişte lucruri… zise Casey, aruncând un teanc de şerveţele îmbibate în apă în chiuvetă. De asta nu pot să dorm.

— Şi eu la fel, zise Margaret încruntându-se.

Începuse să mai spună ceva, când un zgomot venit din hol o amuţi. Era un strigăt ca de jale, un geamăt plin de tristeţe. Margaret a lăsat apa şi a respirat adânc.

— Ce a fost asta?

Ochii lui Casey se măriră de spaimă.

Apoi l-au auzit din nou, acelaşi sunet trist, ca un plâns plin de durere.

— Vine… din pivniţă, zise Margaret.

— Crezi ca e o plantă? întrebă Casey în şoaptă. Crezi că e una din plantele tatei?

Margaret nu-i răspunse. Se ghemui în genunchi, tăcută,

ascultând.

Încă un un geamăt, mai moale, dar la fel de trist.

— Nu cred că tata ne-a spus adevărul, îi spuse ea lui Casey privindu-l în ochi.

Băiatul părea palid şi speriat în lumina slabă a frigiderului.

— Nu cred că o plantă obişnuită ar putea scoate astfel de sunete.

Margaret s-a ridicat în picioare, a adunat ghemotoacele de hârtie udă şi le-a aruncat la gunoi. A închis apoi uşa frigiderului şi camera s-a cufundat în întuneric. Cu o mână pe umărul lui Casey îl ghida pe acesta, în timp ce ieşeau din bucătărie şi se îndreptau spre hol. S-au oprit în dreptul uşii care dădea în pivniţă. Ascultau. Acum era linişte. Casey încercă uşa. Era încuiată. Au auzit un alt geamăt venind de undeva, de aproape.

— Pare atât de uman! şopti Casey.

Margaret se cutremură. Ce se petrecea *de fapt* acolo? A luat-o înainte pe scări şi a aşteptat în dreptul uşii până când l-a văzut pe Casey în siguranţă în camera lui. Acesta i-a făcut un semn cu mâna, a căscat în linişte şi a închis uşa. Câteva secunde mai târziu, Margaret era din nou acoperită până sub bărbie, deşi era o noapte caldă. Gura îi era tot uscată. Şi-a dat seama că nu mai apucase să bea apă.

A reuşit să adoarmă, până la urmă, însă somnul îi era zbuciumat.

La şapte şi jumătate a sunat ceasul. S-a ridicat, se gândea că trebuie să meargă la şcoală şi îşi aminti că nu aveau ore în următoarele două zile pentru că era o conferinţă a profesorilor. Opri radioul şi se băgă la loc în pat încercând să adoarmă din nou. Acum însă, trează fiind, mintea îi era invadată de gândurile din noaptea de dinainte şi se simţea cuprinsă de aceeaşi frică pe care o avusese cu câteva ore în urmă.

S-a ridicat, s-a întins şi s-a hotărât să se ducă direct la tatăl ei şi să-i pună toate întrebările care o frământau.

„Dacă nu mă duc acum, o să dispară în pivniţă şi eu o să rămân toată ziua cu gândurile mele înspăimântătoare, se gândi ea. Nu vreau să-mi fie frică de propriul tată. Nu vreau!”

A îmbrăcat un halat subţire de bumbac peste pijama, şi-a luat papucii din dulap şi a ieşit în hol. Aerul era cald şi închis, aproape sufocant. Lumina palidă a dimineţii umplea casa.

S-a oprit în dreptul camerei lui Casey, întrebându-se dacă nu ar fi bine să-l trezească şi pe el ca să vorbească împreună cu tatăl lor. S-a hotărât să n-o facă. „Bietul de el a fost treaz

aproape toată noaptea!” se gândi ea. Trăgând aer în piept porni de-a lungul coridorului spre camera părinţilor. Uşa era era deschisă.

— Tată?

Nu auzi niciun răspuns.

— Tată? Te-ai trezit?

Margaret a intrat în cameră. Nu părea să fie acolo. Aerul din încăpere era îmbâcsit şi avea un miros ciudat, acru. Draperiile erau trase, iar păturile şi cearşafurile erau mototolite şi aruncate pe jos, lângă pat. Margaret mai făcu câţiva paşi spre pat.

— Tată?

Nu era acolo.

Margaret se gândi cu regret că n-a reuşit nici de această dată să vorbească cu el şi că, probabil, se apucase deja de lucru în pivniţă. Trebuia să se fi sculat mai devreme.

Dar ce era acolo, pe pat?

Margaret aprinse o veioză de pe noptieră şi se apropie de pat.

— Nu! strigă ea, ridicându-şi mâinile speriată.

Cearşaful era acoperit cu un strat gros de pământ. Bulgări de pământ!

Margaret privea încremenită, fără să se mişte sau să respire.

Pământul era negru şi părea să fie umed. Şi se mişca!

„Se mişcă? Nu-i posibil!“ îşi zise Margaret.

S-a aplecat ca să vadă mai bine. Da, se mişca! Stratul de pământ era plin de insecte. Şi râme lungi şi maronii. Toate mişunând printre bulgării de pământ aflaţi pe patul tatălui său.

Capitolul 11

Casey nu a coborât decât pe la 10 şi jumătate. Înainte ca el să se trezească, Margaret îşi pregătise micul dejun, se schimbase într-o pereche de blugi şi un tricou, vorbise cu Diana la telefon o jumătate de oră şi îşi petrecuse restul timpului plimbându-se agitată prin sufragerie, încercând să decidă ce era de făcut.

Vrând neapărat să stea de vorbă cu tatăl ei, a bătut de câteva ori la uşa pivniţei, la început timid, apoi cu putere, însă nu a primit niciun răspuns. Ori nu o auzea, ori nu voia să-i răspundă.

Când, în sfârşit, Casey apăru, Margaret îi turnă într-un pahar mare suc de portocale şi îl luă în grădina din spatele casei ca să stea de vorbă. Era o dimineaţă uşor ceţoasă, cerul era gălbui şi era deja foarte cald, deşi soarele nu se ridicase încă deasupra dealurilor.

În timp ce se îndreptau spre colţul umbrit de gardurile vii, Margaret îi spuse fratelui ei că tatăl lor are sângele verde şi că şi-a acoperit patul cu pământ prin care mişună gângănii.

Casey rămase cu gura căscată ţinând paharul în faţa lui, neatins. S-a uitat o vreme fix la sora lui fără să spună nimic. În cele din urmă, a aşezat paharul jos pe iarbă şi a întrebat aproape şoptit:

— Şi ce ar trebui să facem noi?

Margaret ridică din umeri:

— Aş vrea să ne sune mama.

— I-ai spune tot? întrebă Casey adâncindu-şi mâinile în buzunarele pantalonilor scurţi.

— Cred că da… Nu ştiu dacă ar crede, dar…

— E aşa de ciudat… adică, e tatăl nostru, îl cunoaştem de când ne-am născut, adică…

— Ştiu, zise Margaret, dar nu mai e acelaşi. E…

— Poate că o să ne explice totul. Poate că există un motiv pentru toate. Ştii, ca şi cu frunzele.

— L-am întrebat deja despre asta, îi aminti Margaret. A spus că e doar un efect secundar. Asta nu e o explicaţie.

Casey îşi clătină capul, dar nu răspunse.

— I-am spus unele lucruri Dianei, recunoscu Margaret.

Casey o privi surprins.

— Trebuia să spun şi eu *cuiva,* nu? începu ea, tăioasă. Diana

crede că ar trebui să chem poliţia.

— Cum? Casey îşi scutură capul. Dar tata nu face nimic rău! Nu-i aşa? Ce legătură are poliţia?

— Ştiu, asta i-am spus şi eu. Dar ea zice că trebuie să existe vreo lege împotriva cercetătorilor nebuni.

— Dar tata *nu* e nebun, spuse Casey furios. E doar…

— Ce? întrebă Margaret. Ce e?

Câteva ore mai târziu, erau încă în grădină, căutând o soluţie, când uşa bucătăriei se deschise, iar tatăl lor îi chemă înăuntru.

— Nu-mi vine să cred, a ieşit din pivniţă, zise Margaret, surprinsă.

— Poate reuşim să vorbim cu el, zise Casey.

Au alergat amândoi până în bucătărie, unde doctorul Brewer cu şapca aşezată cu grijă pe cap le zâmbi, în timp ce punea două boluri de supă pe masă.

— Bună, zise el pe un ton voios. E ora prânzului.

— Ce? Ne-ai pregătit prânzul? întrebă Casey fără să îşi poată ascunde uimirea.

— Tată, avem de discutat, spuse Margaret cu seriozitate.

— Mă tem ca nu prea am timp, zise el, evitându-i privirea. Luaţi loc, gustaţi mâncarea asta. E ceva nou, vreau să văd dacă vă place.

Margaret şi Casey s-au aşezat ascultători la masă.

— Ce e asta? întrebă Casey.

În cele două boluri era o substanţă verde şi vâscoasă.

— Arată ca un piure verde, zise Casey.

— E altceva, le spuse el misterios. Haide, încercaţi, sunt convins că veţi fi surprinşi.

— Tată, dar tu nu ne-ai mai pregătit niciodată prânzul, spuse Margaret încercând să nu îşi arate suspiciunea.

— Voiam să încercaţi mâncarea asta. Veţi fi cobaii mei, zise el, zâmbetul dispărându-i uşor de pe faţă.

— Vrem să te întrebăm ceva, zise Margaret ridicând lingura, fără să guste din substanţa verde.

— A sunat mama voastră azi-dimineaţă, zise el.

— Când? întrebă Margaret nerăbdătoare.

— Cu puţin timp în urmă. Probabil eraţi afară şi n-aţi auzit telefonul.

— Şi ce a zis? întrebă Casey uitându-se la bolul din faţa lui.

— Că mătuşa Eleanor se simte mai bine şi că nu mai e la

Terapie Intensivă. Mama voastră s-ar putea întoarce curând acasă.

— Ce bine! strigară cei doi copii la unison.

— Mâncaţi, le ceru doctorul Brewer arătând spre castroane.

— Îhî… dar tu nu guşti deloc? îl întrebă Casey.

— Nu, spuse el repede, eu am mâncat deja.

Tatăl se sprijinea cu ambele mâini de masă. Margaret observă că rana era proaspăt bandajată.

— Tată, azi-noapte…

— Mănâncă, nu vrei să mănânci? o întrerupse el.

— Dar ce este? întrebă Casey. Nu miroase prea bine.

— Cred că o să vă placă gustul, insistă doctorul Brewer, pierzându-şi răbdarea. Ar trebui să aibă un gust dulce.

Se uita fix la ei, aşteptând ca ei să înghită substanţa verde. Privind bolul cu mâncarea misterioasă, Margaret fu cuprinsă de frică.

„E prea nerăbdător să ne vadă mâncând din chestia asta. E chiar disperat, se gândea ea aruncându-i câte o privire fratelui ei. Nu ne-a pregătit niciodată masa până acum. De ce a făcut-o? Şi de ce nu vrea să ne spună ce este? Ce se petrece aici? Expresia de pe faţa lui Casey arăta că şi el are aceleaşi nedumeriri. Ce încearcă tata să facă? Oare substanţa asta o să ne facă să ne schimbăm în vreun fel? O să ne facă rău? O să ne crească şi nouă frunze?”

Margaret realiza că aceste gânduri erau cu totul nebuneşti. Dar totuşi îi era frică să mănânce substanţa pe care le-o dădea el.

— Ce e cu voi? strigă tatăl impacientat, ducându-şi mâna la gură ca şi cum ar mânca. Haideţi, ridicaţi lingurile. Ce aşteptaţi?

Margaret şi Casey au luat lingurile şi le-au dat drumul în substanţa verde, fără să le ducă însă la gură.

Nu puteau!

— Mâncaţi! Mâncaţi! ţipa tatăl lor, lovind în masă. Ce mai aşteptaţi, mâncaţi mâncarea!

„Nu avem de ales“, gândi Margaret. Cu mâna tremurându-i, îşi duse lingura la gură.

Capitolul 12

— Haideţi, o să vă placă! insista doctorul aplecat deasupra mesei.

Casey privea cum Margaret îşi ducea lingura la gură.

Se auzi soneria.

— Cine să fie? întrebă tatăl enervat de această întrerupere. Mă întorc imediat, copii, spuse el pornind spre uşa de la intrare.

— Salvaţi de clopoţel! zise Margaret, aruncând lingura în castron, dezgustată.

— Chestia asta e scârboasă, zise Casey în şoaptă. Cred ca e un fel de mâncare pentru plante.

— Repede, zise, Margaret repezindu-se să ia cele două boluri. Trebuie să mă ajuţi.

Au alergat spre chiuvetă, au scos coşul de gunoi şi au aruncat substanţa verde. Au dus apoi bolurile înapoi pe masă şi le-au aşezat lângă linguri.

— Hai să vedem cine e la uşă, zise Margaret.

S-au furişat în hol şi au văzut un bărbat cu o servietă neagră intrând pe uşa din faţă şi salutându-l pe tatăl lor cu o scurtă strângere de mână. Bărbatul era chel, avea pielea bronzată şi purta ochelari de soare cu lentile albastre. Avea o mustaţă castanie şi purta un costum bleumarin cu cravată în dungi roşii şi albe.

— Domnule Martinez… se miră tatăl. Ce… surpriză!

— Fostul şef al tatei de la PolyTech, îi şopti Margaret lui Casey.

— *Ştiu,* îi răspunse Casey iritat.

— Am zis acum câteva săptămâni că o să vin să văd cum mai merge treaba, spuse Martinez, adulmecând aerul, cine ştie din ce motiv. M-a adus Wellington. Maşina mea e în service de data asta.

— Bine, dar… nu e gata, spuse doctorul, părând foarte încurcat, chiar şi din unghiul din care privea Margaret, de undeva, din spatele lui. Nu aşteptam nicio vizită… adică, nu cred că e un moment potrivit.

— Nu-i nimic, nu vreau decât să arunc o privire, zise Martinez, aşezându-şi mâna pe umărul lui Brewer, ca şi cum ar fi încercat să îl calmeze. Ştii că întotdeauna am fost interesat de munca ta. Şi ştii că nu eu am luat decizia să fii concediat.

Consiliul de conducere m-a forţat, nu mi-au lăsat altă alternativă. Dar eu nu vreau să renunţ la tine. Îţi promit că nu o să renunţ. Haide, să vedem ce progrese ai mai făcut!

— Păi… Doctorul Brewer nu-şi putea ascunde nemulţumirea în legătură cu vizita neaşteptată a lui Martinez.

Încerca să tragă de timp şi să-i blocheze accesul spre pivniţă. Cel puţin aşa i se părea lui Margaret care privea tăcută lângă fratele ei.

Martinez a trecut pe lângă Brewer şi a deschis uşa pivniţei.

— Bună, copii, i-a salutat acesta pe Margaret şi Casey, trăgându-şi servieta după el ca şi cum ar fi cântărit câteva tone.

Tatăl păru surprins să-i vadă acolo:

— Aţi terminat de mâncat?

— Da, a fost destul de bun, minţi Casey.

Răspunsul păru să-l mulţumească pe doctorul Brewer care, potrivindu-şi pe cap şapca, îl urmă pe Martinez în pivniţă închizând şi încuind uşa după el.

— Poate că o să-l angajeze iar pe tata, zise Casey, întorcându-se în bucătărie.

Deschise apoi uşa frigiderului căutând ceva de mâncare.

— Nu fi prost, zise Margaret întinzându-se şi ea să ajungă la un castron cu salată de ouă. Dacă tata creşte plante care sunt pe jumătate animale, o să fie atât de faimos că n-o să mai aibă nevoie de slujba lui.

— Da, s-ar putea să ai dreptate, zise Casey gânditor. N-avem decât salată de ouă?

— Îţi fac un sandviş, se oferi Margaret.

— Nu mi-e prea foame. Chestia aia verde mi-a făcut greaţă. De ce crezi că a vrut s-o mâncăm?

— Nu ştiu, zise Margaret punându-şi mâna pe umărul lui Casey. Mi-e tare frică, frăţioare! Aş vrea ca mama să fie acasă cu noi.

— Şi eu, zise el încet.

Margaret puse salata de ouă la loc în frigider, închise uşa şi îşi sprijini fruntea fierbinte de frigider.

— Casey, crezi că tata ne spune adevărul?

— Despre ce?

— Despre *tot.*

— Nu ştiu, zise Casey clătinând din cap.

Se schimbă apoi brusc la faţă:

— Ştiu o metodă prin care putem afla, zise el, şi privirea i se lumină.

— Ce metodă? întrebă ea desprinzându-se de frigider.

— Cu prima ocazie, când tata e plecat, să coborâm din nou în pivniţă şi să vedem cu ochii noştri ce face acolo.

Capitolul 13

Prima ocazie se ivi chiar în după-amiaza următoare, când tatăl lor ieşi din pivniţă cu o cutie cu unelte din metal în mână.

— I-am promis vecinului nostru, domnul Henry, că o să-l ajut să-şi monteze o chiuvetă în baie, zise el, potrivindu-şi şapca cu mâna rămasă liberă.

— Când te întorci? întrebă Casey aruncându-şi ochii către Margaret.

„N-ai fost prea subtil, Casey“, zise Margaret în gând, rotindu-şi ochii parcă în cap.

— N-ar trebui să dureze mai mult de două-trei ore, zise doctorul Brewer, ieşind pe uşa din bucătărie.

L-au privit cum scurta drumul printre gardurile vii ca să ajungă la uşa din spate a vecinului.

— Acum ori niciodată, zise Margaret. Crezi că putem face asta? îl întrebă ea pe Casey cu îndoială.

Încercă uşa. Ca de obicei, era încuiată.

— Nu-i nimic, zise Casey zâmbind cu subînţeles. Adu o agrafă, o să-ţi arăt ce am învăţat de la prietenul meu, Kevin, săptămâna trecută.

Ascultătoare, Margaret a găsit o agrafă pe biroul ei şi i-a adus-o. Casey a îndreptat-o şi a introdus-o în încuietoare. În câteva secunde, Casey fredona un cântec de victorie şi uşa s-a deschis.

— Acum eşti şi expert în spart încuietori! E bine să ai cunoştinţe ca prietenul tău, Kevin, zise Margaret clătinând din cap.

Casey rânji şi o puse pe Margaret să intre prima.

„Bine, hai să nu ne gândim prea mult la asta, să intrăm pur şi simplu“, zise ea, făcându-şi curaj.

Câteva secunde mai târziu erau în pivniţă. Faptul că ştiau cât de cât la ce să se aştepte nu însemna că le era mai puţin teamă. Imediat au fost izbiţi de un val de aer fierbinte. Aerul era atât de umed, de dens, încât Margaret îşi dădu seama că vaporii i se condensau imediat pe piele.

Trezindu-se brusc în lumina puternică, s-au oprit în dreptul camerei în care se aflau plantele. Păreau de data aceasta mai înalte, mai dese şi mai luxuriante decât prima dată când intraseră acolo.

Tentacule lungi atârnau pe lângă tulpini groase şi gălbui. Frunze late, verzi şi galbene foşneau şi tremurau în lumina albă. Frunzele se loveau unele de altele cu un plescăit uşor. O roşie uriaşă căzu pe podea. Totul părea că se mişcă. Plantele păreau că tremură în aşteptare. Nu stăteau drepte, ci încercau să se întindă în toate direcţiile, părând să mustească de energie în timp ce creşteau. Tentacule maronii se întindeau pe pământ, se înfăşurau unele în jurul altora şi în jurul altor plante. O ferigă stufoasă crescuse până în tavan, se curbase şi îşi căuta drumul înapoi.

— Aaa! strigă Casey impresionat de jungla fremătândă. Toate plantele sunt oare noi-nouţe?

— Aşa cred, zise Margaret cu voce moale. Dar arată de parcă ar fi preistorice.

Apoi au auzit ceva respirând şi gemând în debaraua de lângă perete.

Un tentacul a ţâşnit brusc şi Margaret l-a tras pe Casey înapoi:

— Ai grijă, nu te apropia prea mult! îl avertiză ea.

— Ştiu, zise el, iritat, îndepărtându-se de ea. Nu mă împinge aşa, m-ai speriat!

Tentaculul căzu inofensiv pe pământ.

— Îmi pare rău, zise ea, atingându-l blând pe umăr. Dar îţi aminteşti, data trecută…

— O să fiu atent.

Margaret se înfioră. Auzea ceva respirând. O respiraţie ritmică, uşoară.

„Cu siguranţă nu sunt plante obişnuite”, gândi ea. S-a dat un pas înapoi, rotindu-şi privirea prin jungla de plante care tremurau şi suspinau.

Deodată a auzit ţipătul îngrozit al lui Casey:

— Ajutor, m-a prins şi nu-mi mai dă drumul!

Capitolul 14

Speriată, Margaret scoase un ţipăt scurt, se întoarse şi plecă să-l caute pe fratele ei.

— Ajutor! ţipa Casey.

Cuprinsă de frică, Margaret făcu vreo câţiva paşi către Casey şi văzu o fiinţă mică şi cenuşie umblând pe podea. Începu să râdă.

— Casey, e o veveriţă!

— Ce e? vocea lui era mult mai ascuţită decât de obicei. Dar m-a prins de gleznă şi…

— Uite, i-a arătat Margaret, e o veveriţă. Uite ce speriată el Probabil că s-a izbit în tine pe când fugea.

— Oh, suspină Casey. Îi revenise culoarea în obraji: Credeam că e o… plantă.

— Da, o plantă cu blană gri, zise Margaret, clătinând din cap. Inima încă îi bătea cu putere: Am tras o sperietură zdravănă din cauza ta, Casey.

Veveriţa s-a oprit la câţiva metri de ei, s-a întors, s-a ridicat în două lăbuţe şi se uita fix la ei tremurând din tot corpul.

— Cum a ajuns o veveriţă aici? întrebă Casey cu vocea încă tremurândă.

Margaret ridică din umeri:

— Veveriţele întotdeauna găsesc o cale să intre. Îţi mai aduci aminte de veveriţa aia de care nu mai puteam scăpa? întrebă Margaret. Şi-a îndreptat apoi privirea spre o ferestruică la nivelul solului, sus pe peretele opus din încăpere: Uite, fereastra e deschisă! Trebuie să fi intrat pe acolo.

— Pleacă! ţipă Casey la veveriţă. A început să fugă! După ea! Animăluţul şi-a ridicat coada vertical, după care a luat-o la fugă printre plantele încolăcite: Ieşi de aici! Ieşi! ţipă Casey.

Veveriţa, speriată, urmărită de aproape, a înconjurat plantele de câteva ori, s-a îndreptat către peretele opus, a sărit pe o cutie de carton, apoi pe o altă cutie mai înaltă şi a ţâşnit prin fereastra deschisă.

Casey se oprise şi se uita spre fereastră.

— Bravo! Acum hai să ieşim de aici. Nu ştim nimic despre ce-i aici. Habar n-avem ce ar trebui să căutăm. Aşa că nu văd cum am putea afla dacă tata spune adevărul sau nu.

S-a îndreptat spre scări, dar, auzind o bufnitură, s-a oprit.

— Casey, ai auzit? fata s-a întors să-l caute pe fratele ei, însă acesta nu se vedea din cauza frunzişului stufos. Casey? îl strigă.

— Da, am auzit, îi răspunse el, fără să se vadă încă. Vine din debara.

Bufnitura care s-a auzit a speriat-o pe Margaret atât de tare, încât tremura. Suna de parcă cineva ar fi bătut în peretele debaralei.

— Casey, hai să vedem ce-i acolo!

Niciun răspuns.

Zgomotul devenise mai puternic.

— Casey?

De ce nu răspundea?

— Casey, unde eşti? Mă sperii! ţipă Margaret apropiindu-se de plantele foşnitoare. O altă roşie a căzut atât de aproape de picioarele ei, încât a făcut-o să tresară. Cu toate că era o căldură înăbuşitoare, Margaret a simţit cum îngheaţă brusc.

— Casey?

— Margaret, vino încoace! Am găsit ceva, strigă Casey în cele din urmă.

Părea nesigur şi îngrijorat. Sora lui s-a grăbit să-şi facă loc printre plante şi l-a găsit în faţa mesei de lucru de lângă debaraua cu unelte. Bufniturile nu se mai auzeau.

— Casey, ce se întâmplă? M-ai speriat! l-a certat ea. S-a oprit apoi şi s-a sprijinit de masa de lemn.

— Priveşte, i-a spus fratele ei arătându-i ceva dintr-un material textil închis la culoare, strâns într-un ghem. Uite ce am găsit, îi spuse el. Era pe jos, aruncat sub masă.

Casey a despăturit materialul. Era o jachetă albastră. O cravată cu dungi albe şi roşii era împachetată înăuntru.

— E a domnului Martinez, zise Casey strângând în mâini gulerul jachetei mototolite. Sunt jacheta şi cravata lui.

Margaret rămase cu gura căscată:

— Vrei să spui că le-a lăsat aici?

— Dacă le-ar fi lăsat el, ar fi fost, oare, mototolite şi băgate sub masă?

Margaret privea jacheta. Apoi pipăi cravata alb-roşie.

— Tu l-ai văzut pe domnul Martinez plecând de la noi, ieri după-amiază? întrebă Casey.

— Nu, dar *trebuie* să fi plecat… maşina lui nu mai e aici.

— N-a venit cu maşina, îţi aduci aminte? I-a spus tatei că l-a adus cineva.

Când Margaret şi-a luat ochii de la jacheta şifonată, a văzut

figura îngrijorată a fratelui ei.

— Casey, ce vrei să spui? Că domnul Martinez n-a mai ieşit de aici? Că l-a mâncat vreo plantă? E ridicol ce spui.

— Atunci de ce erau jacheta şi cravata ascunse aici? întrebă Casey.

Margaret nu a mai apucat să-i răspundă. În clipa următoare au auzit paşi pe scări şi amândurora le-a pierit suflul.

Cineva se grăbea să intre în pivniţă.

— Ascunde-te, şopti Margaret.

— Unde? întrebă Casey cu ochii măriţi de spaimă.

Capitolul 15

Margaret sări pe una dintre cutiile de carton şi se strecură apoi prin ferestruica deschisă. Aceasta era foarte strâmtă, însă, zbătându-se să iasă, ajunse, în cele din urmă afară, pe iarbă. S-a întors apoi să-l ajute pe Casey.

„Veveriţa s-a dovedit, până la urmă, a fi de ajutor”, se gândea Margaret în timp ce-şi ajuta fratele să iasă afară, trăgându-l de braţe. Ne-a arătat singura ieşire la suprafaţă.

Aerul după-amiezii li s-a părut răcoros în comparaţie cu acea căldură înăbuşitoare din pivniţă. Trăgând aer în piept, copiii se ghemuiră jos ca să privească înăuntru prin fereastră.

— Cine e? întrebă Casey în şoaptă.

Nu era nevoie de un răspuns. Amândoi îl văzură pe tatăl lor păşind în lumina albă, cercetând încăperea în care se aflau plantele.

— De ce s-a întors?

— Ssst! făcu Margaret ridicând un deget în dreptul buzelor.

S-a ridicat apoi şi l-a tras pe Casey după ea până la uşa din spate.

— Hai, grăbeşte-te!

Uşa era descuiată. Au intrat amândoi în bucătărie tocmai când tatăl lor ieşea din pivniţă cu o faţă îngrijorată.

— A, *aici* eraţi! strigă el.

— Bună, tată, zise Margaret încercând să pară foarte liniştită. De ce te-ai întors?

— Îmi mai trebuiau nişte unelte, zise el, studiindu-le chipurile. Le aruncă o privire suspicioasă: Unde eraţi?

— Afară, în grădină, zise Margaret repede. Am intrat când am auzit uşa din spate trântindu-se.

Doctorul Brewer clătină din cap:

— Voi nu obişnuiaţi să mă minţiţi. Ştiu că aţi fost din nou în laborator. Aţi lăsat uşa larg deschisă.

— Voiam doar să ne uităm, zise Casey privind când şi când, speriat, la Margaret.

— Am găsit jacheta şi cravata domnului Martinez, spuse Margaret. Ce s-a întâmplat cu el, tată?

— Hm? întrebarea părea să-l fi luat pe doctorul Brewer prin surprindere.

— De ce şi-a lăsat jacheta şi cravata acolo, jos?

— Cresc doi copii care-şi bagă nasul peste tot! Lui Martinez i s-a făcut cald. Trebuie să păstrez o temperatură tropicală foarte ridicată acolo şi foarte multă umezeală. Martinez nu se simţea bine, aşa că şi-a scos jacheta şi cravata şi le-a lăsat pe masă. Iar când a plecat, le-a uitat. Cred că era în stare de şoc după tot ce i-am arătat, glumi doctorul. Nu e de mirare că şi-a uitat lucrurile. Dar am vorbit cu el la telefon azi-dimineaţă. O să mă duc să i le duc de îndată ce termin cu domnul Henry.

Margaret a văzut un zâmbet apărând pe faţa lui Casey. Şi ea s-a simţit uşurată. Era, într-adevăr, o uşurare să afle că Martinez era bine.

„Îngrozitor! Să-mi suspectez eu tatăl de a fi făcut rău cuiva!“ se gândi ea. Dar nu avea ce face… senzaţia de frică îi revenea ori de câte ori îl vedea.

— Ar trebui să plec, zise el îndreptându-se spre uşă cu uneltele pe care le luase. Dar s-a oprit în capătul holului şi s-a întors spre ei: Nu mai coborâţi acolo! Aţi înţeles? Poate fi *foarte* periculos. S-ar putea să vă pară rău!

Margaret aşteptă să audă zgomotul uşii de sticlă trântindu-se în urma lui.

„A fost un sfat sau o ameninţare?” se întrebă ea.

Capitolul 16

Margaret şi-a petrecut dimineaţa de sâmbătă plimbându-se cu bicicleta, împreună cu Diana, pe dealurile aurii. Soarele pătrundea prin ceaţa dimineţii, iar cerul devenea din ce în ce mai albastru. O briză puternică le răcorea. Strada îngustă era mărginită de straturi de flori sălbatice roşii şi galbene, iar Margaret se simţea ca şi cum ar fi călătorit undeva, departe. Au luat prânzul acasă la Diana, unde au mâncat supă de roşii şi salată de avocado. Apoi s-au întors la Margaret, gândindu-se cum să-şi petreacă restul acelei frumoase după-amiezi.

Doctorul Brewer tocmai ieşea cu maşina pe alee, când le întâlni pe cele două fete venind spre casă pe biciclete. A coborât geamul şi, cu un zâmbet larg le-a strigat:

— Veşti bune! Mama e în drum spre casă. Mă duc să o iau de la aeroport.

— O, ce bine! exclamă Margaret. Era atât de fericită, încât aproape că îi venea să plângă.

Fetele i-au făcut cu mâna şi au pedalat spre casă.

„Cât mă bucur“, se gândea Margaret. Ce bine că se întoarce acasă! În sfârşit, o să am pe cineva cu care să vorbesc, cineva care să îmi poată da nişte explicaţii… despre tata.”

Au răsfoit nişte reviste vechi în camera lui Margaret şi au ascultat casete, pe care Margaret le cumpărase de curând. Puţin după ora trei Diana şi-a amintit că avea lecţie de pian şi că întârziase. A luat-o la fugă, intrând în panică. A strigat apoi sărind pe bicicletă:

— Salută-ţi mama ta din partea mea, după care a dispărut în josul străzii.

Margaret stătea în spatele casei privind culmile rotunjite ale dealurilor, gândindu-se la ce ar mai putea face ca să treacă mai repede timpul până când ajungea mama acasă.

Îşi simţea faţa răcorită de vântul care se înteţea. În cele din urmă, s-a hotărât să ia o carte şi să se aşeze să citească la umbra unui copac din mijlocul grădinii. Cum deschise uşa de la bucătărie, Casey ieşi în fugă afară:

— Unde sunt zmeele noastre? întrebă el gâfâind.

— Zmee? Nu ştiu. De ce? Ştii ceva? îi spuse ea, apucându-l de umăr ca să-i atragă atenţia. Mama se întoarce acasă. Ar trebui să ajungă într-o oră-două.

— Ce bine! Am suficient timp să înalţ nişte zmee. Vântul e tocmai potrivit. Vrei să vii şi tu?

— Sigur, zise ea; aşa i-ar trece timpul mai repede. S-a gândit mult încercând să îşi amintească unde a pus zmeele: Nu cumva sunt în garaj? îl întrebă pe Casey.

— Nu. Ştiu! Sunt în pivniţă, zise Casey. Pe unul din rafturile de acolo. Şi sfoara e tot acolo.

O împinse ca să-şi facă loc să intre în bucătărie.

— O să „aranjez” încuietoarea şi intru să le iau.

— Casey, să ai grijă acolo, jos! strigă Margaret când el tocmai intra în hol.

Margaret, între timp, se răzgândise. Nu voia ca fratele ei să intre singur în laboratorul acela cu plante.

— Aşteaptă, vin şi eu! strigă după el.

Au coborât repede, au trecut din nou prin aerul încins, prin lumina puternică. Plantele păreau că se apleacă spre ei, când treceau pe lângă ele. Margaret încercă să le ignore. Mergând în urma lui Casey, îşi ţintuise privirea pe rafturile înalte de metal spre care se îndreptau.

Rafturile erau încăpătoare, pline cu jucării vechi, jocuri, echipament sportiv, un cort de plastic, nişte saci vechi de dormit.

— Trebuie să fie pe aici, pe undeva, spuse Casey.

— Da, îmi amintesc că le-am pus aici, zise Margaret plimbându-şi ochii pe rafturile de sus.

Casey, în genunchi, începuse să scoată cutii din rafturile de jos. Deodată s-a oprit:

— Oh, Margaret!

— Hm? Ce este? Margaret făcu un pas înapoi.

— Ia uită-te, zise el încet şi scoase ceva din spatele rafturilor, ridicându-se apoi în picioare să-i arate.

Margaret văzu că ţinea în mână o pereche de pantofi şi o pereche de pantaloni albaştri.

Oare erau de la costum?

Palid şi tras la faţă, Casey a lăsat pantofii să cadă pe podea. A întins apoi pantalonii şi îi ţinea atârnând în faţa lui.

— Ia vezi ce e în buzunarul din spate, îi spuse Margaret arătându-i cu degetul.

Casey băgă mâna în buzunar şi scoase un portofel negru din piele.

— Nu pot să cred! zise Margaret.

Cu mâna tremurândă, Casey a deschis portofelul şi s-a uitat

înăuntru, apoi a scos o carte de credit şi citi numele scris pe ea.

— E a domnului Martinez, zise el înghiţind în sec. Îşi ridică ochii către Margaret: Astea chiar sunt lucrurile domnului Martinez.

Capitolul 17

— Tata ne-a minţit! zise Casey uitându-se cu groază la portofelul din mâinile lui. Domnul Martinez ar fi putut pleca fără jachetă, dar sigur n-ar fi plecat fără pantofi şi pantaloni.

— Dar ce *s-a întâmplat* cu el? întrebă Margaret simţind cum i se face rău.

Casey închise portofelul cu zgomot. Îşi clătină capul cu amărăciune, dar nu-i răspunse.

O plantă din mijlocul camerei a scos un sunet care i-a speriat pe copii.

— Tata a minţit! repeta Casey întruna, cu privirea aţintită la pantofii şi pantalonii de pe podea. Tata ne-a minţit!

— Ce-o *să facem* acum? Trebuie să spunem cuiva ce se petrece aici. Dar cui?

Planta gemea iar. Îşi întindea tentaculele de-a lungul pământului, iar frunzele se loveau uşor unele de altele cu un plescăit. Apoi, au început din nou să audă bufniturile din debaraua de lângă rafturi.

Margaret se uita la Casey:

— Zgomotul ăsta… ce o fi?

Au ascultat amândoi zgomotele insistente. Au auzit apoi un geamăt încet venind din debara, urmat de unul foarte ascuţit, ambele triste, jalnice şi… umane.

— Cred că e cineva acolo, zise Margaret.

— Poate că este domnul Martinez, sugeră Casey, strângând încă portofelul în mână.

Bang! bang! bang!

— Crezi că ar trebui să deschidem debaraua? întrebă Casey timid.

O plantă scoase un sunet care păru un răspuns la întrebarea lui.

— Da, cred că ar trebui, îi răspunse Margaret simţind deodată fiori reci. Dacă domnul Martinez e acolo, trebuie să-l eliberăm.

Casey a lăsat portofelul pe un raft şi amândoi s-au îndreptat spre debara. Plantele păreau să se mişte şi să-şi schimbe poziţia, pe măsură ce copiii se apropiau de ele. Se auzea de parcă cineva ar fi respirat, apoi, din nou, alte gemete. Frunzele foşneau şi tremurau pe tulpini. Tentaculele cădeau pe pământ

şerpuind.

— Priveşte! strigă Casey. Uşa debaralei nu era doar încuiată. O placă fusese bătută în cuie peste ea.

Bang! bang! bang! se auzea dinăuntru.

— Sunt sigură că e cineva acolo! strigă Margaret.

— Mă duc să iau cleştele, zise Casey.

Mergând pe lângă zid, cât mai departe de plante, a reuşit să ajungă la masa de lucru. Câteva secunde mai târziu s-a întors cu un cleşte.

Bang! bang!

Ajutându-se unul pe celălalt au reuşit să desprindă în cele din urmă placa de pe uşă. Aceasta s-a prăbuşit cu zgomot pe podea.

Zgomotul dinăuntrul debaralei devenea din ce în ce mai insistent.

— Acum ce facem cu încuietoarea? întrebă Margaret uitându-se fix la aceasta.

Casey se scărpină în cap. Amândoi aveau broboane de sudoare pe faţă, iar din cauza aerului încins de-abia mai respirau.

— Nu ştiu cum s-o descui, zise Casey, încurcat.

— Dacă încercăm să doborâm uşa la fel cum am făcut cu placa? întrebă Margaret.

Bang! bang! bang!

Casey ridică din umeri:

— Nu ştiu, să încercăm.

Forţând cleştele în spaţiul strâmt dintre uşă şi toc, au reuşit să desprindă uşa în dreptul încuietorii. Văzând că nu pot s-o deschidă, au trecut la partea cu balamalele.

— Nu merge, zise Casey ştergându-şi fruntea cu dosul mâinii.

— Mai încearcă. Uite, aici. Hai să împingem amândoi.

Fixând cleştele deasupra balamalei de jos, au apucat amândoi mânerul şi au împins cu putere.

— S-a… s-a mişcat un pic, zise Margaret trăgând aer în piept.

Au continuat până când lemnul umed a început să crape. Împingeau amândoi, forţând cleştele în despicătura uşii. În cele din urmă, cu un scârţâit puternic, uşa s-a desprins.

— Ce-i asta?! Casey lăsă cleştele să-i cadă din mână.

Amândoi încercau să zărească ceva în întunericul din debara.

Iar când au văzut ce era acolo, au început să ţipe.

Capitolul 18

— Priveşte! ţipă Margaret, cu inima zbătându-i-se în piept.

Deodată simţi că începe să ameţească şi se ţinea cu mâna de uşă, ca să nu se clatine.

— Nu-mi vine să cred! zise Casey încet cu vocea tremurândă, în timp ce privea în interiorul debaralei lungi şi înguste.

Au rămas amândoi înmărmuriţi în faţa plantelor ciudate dinăuntru.

Dar erau, oare, plante?

Se aplecau şi se încolăceau în lumina slabă a becului din tavan, gemând, respirând, suspinând. Crengile se scuturau, frunzele tremurau, unele plante înalte se aplecau, parcă, înspre Margaret şi Casey.

— Uită-te la aia de acolo, ţipă Casey făcând un pas înapoi şi împiedicându-se de Margaret. Are un braţ!

— Oh! Margaret privi şi ea în direcţia în care se uita Casey.

Avea dreptate! Planta, înaltă şi plină de frunze părea să aibă un braţ a de om, verde, crescându-i din tulpină.

Margaret îşi plimbă ochii prin încăpere. Îngrozită, descoperi alte plante care păreau să aibă trăsături umane, braţe verzi, o mână galbenă cu trei degete, două picioare împleticite în locul unde ar fi trebuit să fie tulpina. Însă amândoi au scos un ţipăt de groază când au văzut planta cu chip de om. În mijlocul unui frunziş creştea o roşie necoaptă încă. Însă roşia avea un nas omenesc şi o gură deschisă, din care scotea cele mai jalnice suspine şi gemete.

O altă plantă, scundă, cu multe frunze ovale, avea două feţe verzi, aproape omeneşti, ascunse între frunze, ambele văitându-se cu gurile deschise.

— Hai să ieşim de aici, zise Casey apucând-o pe Margaret de mâna şi trăgând-o spre ieşire. E… dezgustător!

Plantele gemeau şi suspinau. Degete verzi se întindeau spre cei doi copii. O plantă galbenă, cu un aspect bolnăvicios părea că se îneacă. O plantă înaltă abia înflorită îşi întindea după ei tentaculele lungi.

— Stai! ţipă Margaret trăgându-şi mâna din cea a lui Casey. Zărise ceva pe podeaua debaralei în mijlocul plantelor care se foiau şi gemeau: Casey, ce-i acolo? întrebă ea arătându-i cu degetul.

Se străduia să distingă ceva în lumina slabă a debaralei. Văzu pe podea, lângă rafturile din fundul încăperii, două picioare.

Păşind cu atenţie în debara, Margaret văzu picioarele în întregime.

— Margaret, hai să mergem, o rugă Casey.

— Nu. Uite! E cineva aici, zise ea, privind cu mai multă atenţie.

— Ce-i?

— O persoană, nu o plantă.

Margaret mai făcu un pas. O ramură verde, catifelată o atinse uşor.

— Margaret, ce faci? întrebă Casey cu spaimă în glas.

— Trebuie să văd cine e.

A inspirat adânc şi şi-a ţinut respiraţia. Apoi, fără să dea atenţie gemetelor, suspinelor, braţelor verzi care se întindeau spre ea şi oribilelor feţe verzi, a trecut printre plante până în fundul debaralei.

— Tată! strigă ea.

Tatăl ei zăcea pe podea, cu braţele şi picioarele legate cu tentaculele plantelor, iar la gură avea o bandă adezivă.

— Margaret!

Casey ajunsese lângă ea şi privea spre podea:

— O, nu!

Tatăl lor privea în sus spre ei, implorându-i din priviri:

— Mmmm! făcu el, chinuindu-se să vorbească prin legătura care îi astupa gura.

Margaret s-a aplecat şi a început să-l dezlege.

— Nu! Stai! ţipă Casey trăgând-o înapoi de umeri.

— Casey, lasă-mă, ce e cu tine? zise ea furioasă. E tata… e…

— Nu poate fi tata, zise el, încă ţinând-o de umeri. Tata e la aeroport, ai uitat?

În spatele lor se auzea un cor de plante care gemeau. O plantă a căzut şi s-a rostogolit spre uşa deschisă a debaralei.

— Mmmmm! tatăl lor continua să-i roage să-l dezlege, luptându-se cu tentaculele din jurul lui.

— Trebuie să-l dezleg! zise Margaret. Lasă-mă!

— Nu, insistă Casey. Uită-te la capul lui!

Margaret îşi întoarse privirea spre capul tatălui lor. Nu avea şapca. Pe capul gol se vedeau frunze verzi crescând în locul părului.

— Am mai văzut aşa ceva. E un efect secundar, nu-ţi aminteşti? şi s-a întins apoi să-i desfacă legăturile.

— Nu, nu, insista Casey.

— Bine, bine, îi desfac doar banda de la gură. Nu-l dezleg.

S-a aplecat şi a început să tragă de banda adezivă până când a reuşit s-o desprindă.

— Copii! Ce bine că sunteţi aici! zise doctorul Brewer. Repede, dezlegaţi-mă!

— Cum ai ajuns aici? întrebă Casey, suspicios, privindu-l de sus. Te-am văzut plecând spre aeroport.

— Nu eram eu. Eu sunt închis aici de câteva zile.

— Cum? strigă Casey.

— Dar te-am văzut, zise Margaret.

— Nu eram eu, era o plantă, le explică doctorul Brewer. O plantă-copie a mea.

— Tată... zise Casey.

— Vă rog, nu am timp să vă explic acum! zise tatăl lor, ridicându-şi capul acoperit de frunze ca să privească spre ieşirea din debara. Dezlegaţi-mă repede!

— Tatăl cu care stăteam în casă era o plantă? întrebă Margaret cu un nod în gât.

— Da, te rog, dezleagă-mă!

Margaret se aplecă spre tentacule.

— Nu, insistă Casey. De unde ştim noi dacă spui adevărul?

— O să vă explic totul, vă promit, îi rugă el. Grăbiţi-vă, vieţile noastre sunt în pericol. Domnul Martinez e şi el aici.

Speriată, Margaret şi-a întors privirea spre peretele opus. Martinez era şi el acolo, întins pe podea, legat la mâini, la picioare şi la gură.

— Lăsaţi-mă să ies, vă rog! ţipa tatăl lor.

În spatele lor plantele plângeau şi boceau.

Margaret nu mai rezistă:

— Eu îl dezleg, i-a spus lui Casey şi s-a aplecat spre tentacule.

Tatăl a suspinat, recunoscător. Casey s-a aplecat şi el şi, deşi nu era convins, a început să o ajute şi el. În cele din urmă, tentaculele au fost slăbite suficient pentru ca tatăl să se poată elibera. S-a ridicat încet, întinzându-şi braţele şi mişcându-şi picioarele, îndoindu-şi genunchii.

— Hm, ce bine el zise el privindu-i pe copii cu un zâmbet care părea să ascundă ceva.

— Tată, să-l dezlegăm pe domnul Martinez? întrebă Margaret.

Însă, deodată, doctorul Brewer i-a împins la o parte şi a

ţâşnit afară.

— Tată! Stai! Unde te duci? strigă Margaret.

— Ai zis că o să ne explici totul, insistă Casey.

El şi sora lui au luat-o la fugă după el, printre plantele-bocitoare.

— Da, da, o să vă explic.

Gâfâind, doctorul Brewer alerga spre grămada de lemne din faţa peretelui opus.

Lui Margaret şi lui Casey li s-a tăiat respiraţia când l-au văzut ridicând o secure. S-a întors spre ei, ţinând mânerul gros cu ambele mâini. Hotărât, cu faţa crispată a pornit spre ei.

— Tată! Ce *faci?* ţipă Margaret.

Capitolul 19

Ridicând securea pe umăr, doctorul Brewer se îndrepta spre Margaret şi Casey. Gemea sub greutatea uneltei, faţa i se înroşise, avea ochii larg deschişi şi o privire fixă.

— Tată, te rog! strigă Margaret prinzându-l pe Casey de umăr, în timp ce se retrăgeau spre jungla din mijlocul camerei.

— Nu e tatăl nostru, *ţi-am spus* să nu-l dezlegi, ţipa Casey.

— Ba este, ştiu că el şi îşi întoarse ochii către tatăl ei aşteptând un răspuns.

El însă se apropia de ei, confuz şi ameninţător, cu securea strălucind în luminile puternice din tavan.

— Tată, răspunde-ne! Răspunde-ne!

Înainte ca doctorul Brewer să răspundă, au auzit zgomot de paşi grăbiţi coborând scările.

Toţi s-au întors spre uşă şi au văzut un alt doctor Brewer, foarte alarmat, intrând în laboratorul plantelor. Şi-a dus mâna la cozorocul şepcii în timp ce se îndrepta furios spre cei doi copii.

— Ce căutaţi aici? ţipă el. Mi-aţi promis că nu mai coborâţi! Uite, a venit mama voastră, nu vreţi să…

Doamna Brewer apăru alături de el. Voia să-i salute, însă a rămas înmărmurită când a văzut scena confuză, cu celălalt doctor Brewer, cel fără şapcă, ţinând o secure în mână. Scoase un ţipăt:

— Nu!

O groază extraordinară i se putea citi pe faţă. S-a întors către doctorul Brewer care tocmai o adusese acasă.

Acesta îi privea acuzator pe Margaret şi pe Casey.

— Ce *aţi făcut?* Îl lăsaţi să scape?

— E tatăl nostru, zise Margaret cu vocea aproape stinsă.

— *Eu sunt* tatăl vostru! strigă doctorul Brewer din dreptul uşii. Nu el! El nici nu e om. E o plantă!

Margaret şi Casey traseră aer în piept şi făcură câţiva paşi înapoi, speriaţi.

— Tu eşti planta, acuza celălalt doctor Brewer, ridicând securea.

— E periculos, explică celălalt. Cum aţi putut să-l lăsaţi afară?

Prinşi la mijloc între cei doi, Margaret şi Casey se uitau când la un tată când la celălalt.

Care era *adevăratul* lor tată?

Capitolul 20

— Nu acela e tatăl vostru, zise doctorul Brewer cel cu şapcă, mergând spre mijlocul camerei. E o copie. O plantă-copie. Unul dintre experimentele mele care a eşuat. L-am închis în debara tocmai pentru că e periculos.

— *Tu* eşti copia, spuse celălalt, ridicând securea.

Margaret şi Casey stăteau nemişcaţi schimbând priviri îngrozite.

— *Ce aţi făcut, copii?* striga doamna Brewer cu obrajii între palme şi cu ochii măriţi de uimire.

— Ce am făcut? îl întreba Margaret pe Casey cu vocea joasă.

Uitându-se când la un bărbat, când la celălalt, Casey era prea speriat ca să răspundă.

— Nu… nu ştiu ce să facem, reuşi el să şoptească.

„Ce *putem* face?“ se întreba Margaret în gând, tremurând din tot corpul.

— Trebuie distrus, striga doctorul Brewer cel cu securea, privindu-l pe celălalt în colţul opus al camerei.

În jurul lor, plantele tremurau şi suspinau zgomotos. Tentaculele şerpuiau prin ţărână. Frunzele vibrau şi şopteau.

— Pune securea jos, nu păcăleşti pe nimeni, spuse celălalt doctor Brewer.

— Trebuie să fii distrus! repeta doctorul fără şapcă, cu ochii larg-deschişi, roşu la faţă, apropiindu-se din ce în ce mai mult cu securea lui care reflecta, parcă electrificată, lumina albă din încăpere.

„Tata nu s-ar fi comportat *niciodată* aşa, realiză Margaret. Ce proşti am fost! L-am lăsat să iasă. Şi acum o să-l omoare pe tatăl nostru. Şi pe mama. Şi la urmă pe noi. Ce să fac?“ se tot întreba ea încercând să gândească limpede, deşi simţea că mintea i-o ia razna.

Cu un ţipăt disperat de protest, Margaret sări şi smulse securea din mâna impostorului. Acesta a rămas uimit văzând-o pe fată apucând mai bine mânerul. Era mult mai grea decât îşi imaginase ea.

— Opreşte-te! Opreşte-te imediat! ţipă ea.

— Margaret, stai! strigă mama ei, încă prea speriată ca să se mişte de lângă uşă.

Domnul Brewer cel cu capul descoperit s-a dus să ia securea.

— Dă-mi-o înapoi, nu ştii ce faci! o ruga el, încercând să îi ia securea.

Margaret s-a dat înapoi şi a răsucit securea deasupra ei.

— Dă-te la o parte! *Toată lumea* să se dea la o parte!

— Trebuie să-l băgăm la loc în debara! E periculos, zise doctorul Brewer cu şapca de base-ball pe cap. S-a îndreptat apoi spre Margaret: *Dă-mi* securea.

Margaret ezita.

— Dă-mi-o mie, insista el.

Margaret se întoarse către mama ei:

— Ce să fac?

Aceasta ridică din umeri neajutorată:

— … Nu ştiu.

— Prinţesa mea, nu face asta, spuse blând doctorul Brewer cel fără şapcă, uitându-se drept în ochii ei.

„Mi-a spus prinţesă, se gândea Margaret. Celălalt n-a făcut-o. Asta înseamnă că tatăl din debara e tatăl meu adevărat?”

— Margaret, dă-mi securea, spune cel cu şapca de base-ball, întinzându-se după ea.

Din nou, Margaret s-a dat înapoi şi a răsucit securea.

— Daţi-vă la o parte amândoi!

— Margaret, te avertizez că e periculos, zise doctorul cel cu şapcă. Ascultă-mă, Margaret!

— Dă-te la o parte, zise ea, încercând să se decidă.

„Care e tatăl meu? Care? Care? Care?”

Privindu-l când pe unul, când pe celălalt a văzut că amândoi aveau mâna dreaptă bandajată. I-a venit o idee.

— Casey, e un cuţit acolo, pe perete, zise ea, ţinând încă securea ridicată. Adu-mi-l repede!

Casey făcu repede ce îi ceruse sora lui. Îi luă ceva timp să găsească cuţitul printre toate uneltele. S-a ridicat pe vârfuri să-l ajungă şi apoi i l-a adus lui Margaret.

— Dă-mi securea, Margaret, insista bărbatul cu şapcă, pierzându-şi răbdarea.

— Am… Am o idee, zice Margaret ezitând.

A tras aer în piept. Apoi s-a apropiat de bărbatul din debara şi i-a înfipt cuţitul în braţ.

Capitolul 21

— Au! ţipă acesta, în timp ce cuţitul îi străpungea pielea.

Margaret scoase cuţitul după ce îi făcuse doar o rană superficială. Sânge roşu ţâşni din braţul lui.

— El e tata! îi spuse ea lui Casey, răsuflând uşurată. Ia, tată! îi înmână acestuia securea.

— Margaret, nu e el! Te-a înşelat, strigă celălalt. Te-a *înşelat!*

Cu o mişcare rapidă, cel fără şapcă a luat securea, a făcut trei paşi, a ridicat-o şi a lovit cu toată puterea.

Celălalt doctor Brewer deschise gura şi scoase un sunet răguşit, înăbuşit de lovitura de secure care i-a despicat trupul în două. Un lichid verde, vâscos începu să curgă. În timp ce acesta cădea, cu gura căscată de uimire şi groază, Margaret văzu că trupul lui era, de fapt, o tulpină. Nu avea oase şi nici organe omeneşti. Lichidul verde ţâşnea din trupul lui, în timp ce se prăbuşea la podea.

— Prinţesa mea, am scăpat, strigă doctorul Brewer aruncând securea. Ai ghicit!

— N-am ghicit, zise Margaret în timp ce tatăl ei o îmbrăţişa. Mi-am adus aminte de sângele verde. L-am văzut într-o noapte, când unul din voi era în baie. Am văzut curgând sânge verde. Ştiam că tatăl meu trebuie să aibă sânge roşu.

— Am scăpat, strigă doamna Brewer alergând în braţele soţului ei. Suntem toţi bine!

Toţi patru s-au îmbrăţişat emoţionaţi.

— Mai am un singur lucru de făcut, zise doctorul Brewer ţinându-i în braţe pe cei doi copii. Să-l scoatem pe domnul Martinez din debara.

Până la ora cinei, lucrurile aproape reveniseră la normal. Reuşiseră, în sfârşit, să se bucure de revenirea mamei lor şi să o pună la curent cu cele întâmplate în lipsa ei. Domnul Martinez a fost şi el recuperat, în cele din urmă, din debara şi încă în stare destul de bună. El şi doctorul Brewer au purtat apoi o discuţie destul de lungă despre ceea ce se întâmplase şi despre experimentele doctorului. Martinez era de-a dreptul uluit de cele petrecute, însă îşi dădea seama că tot ce realizase Brewer era o de importanţă istorică.

— Poate că ai nevoie de atmosfera de laborator. O să stau de

vorbă cu membrii consiliului despre posibilitatea de a te primi din nou în echipă, spuse Martinez, invitându-l în acest fel înapoi la locul de muncă.

După ce l-a condus acasă pe domnul Martinez, doctorul Brewer a dispărut în pivniţă pentru o oră. S-a întors abătut şi extenuat:

— Am distrus majoritatea plantelor, spuse el, afundându-se într-un fotoliu. Trebuia să fac asta, sufereau. Mai târziu o să le distrug şi pe celelalte.

— Toate plantele? întrebă doamna Brewer.

— Ar mai fi câteva normale pe care pot să le plantez în grădină, în spatele casei, răspunse el, dând din cap cu tristeţe. Numai câteva.

După cină, doctorul îşi găsi puterea să le explice ce se întâmplase în pivniţă:

— Încercam să obţin o superplantă, adăugând electronic elemente din ADN-ul altor plante. Apoi m-am tăiat la deget din greşeală într-o lamelă. Fără să-mi dau seama, sângele meu s-a amestecat cu moleculele plantelor pe care le foloseam. Când am pornit maşinăria, moleculele s-au modificat şi m-am trezit cu ceva care era în parte plantă, în parte, om.

— E… dezgustător, zise Casey scăpând din mână furculiţa cu piure de cartofi.

— Păi, mie nu mi s-a părut dezgustător, zise doctorul Brewer. Pentru că sunt om de ştiinţă. Mi s-a părut foarte interesant. Adică obţineam un cu totul alt gen de fiinţă.

— Plantele acelea cu feţe… începu Margaret.

— Da, zise tatăl şi clătină din cap. Pe acelea le-am obţinut inserând elemente umane în plante. Le tot puneam în debara. Mă luase valul. Nu ştiam cât de departe pot să ajung, cât de umane puteam să le fac. Vedeam că toate plantele sufereau, că erau nefericite, dar nu mă puteam opri. Era prea interesant!

Luă o înghiţitură mare de apă din pahar.

— Nu mi-ai spus nimic despre asta, zise doamna Brewer clătinându-şi capul.

— Nu puteam. Nu puteam spune nimănui. Eram prea implicat. Până când, într-o bună zi, am ajuns prea departe. Am făcut o plantă care era o copie a mea în aproape toate privinţele. Arăta ca mine, avea vocea mea, avea creierul meu.

— Dar totuşi se comporta ca o plantă în anumite privinţe, zise Margaret. Mânca mâncare de plante şi…

— Nu era perfect, zise doctorul Brewer, aplecându-se peste

masă şi vorbind cu voce joasă, serioasă. Avea defecte, dar era destul de puternic şi de deştept ca să mă învingă, să mă închidă în debara, să-mi ia locul şi să continue el experimentele. Atunci când Martinez a venit pe neaşteptate, l-a încuiat şi pe el în debara pentru ca secretul lui să nu se afle.

— Frunzele de pe cap erau unul din defecte? întrebă Casey.

— Da, zise doctor Brewer clătinând din cap. Era o clonă a mea aproape perfectă, dar nu tocmai.

— Dar, tată, şi tu ai frunze pe cap! zise Margaret.

Şi-a ridicat mâna şi a smuls una.

— Ştiu. Asta chiar că e dezgustător, nu?

Toţi au fost de acord.

— Când m-am tăiat la mână, unele din elementele plantelor s-au amestecat cu sângele meu şi au intrat în organism. Apoi am pornit maşinăria, care a provocat o reacţie chimică foarte puternică între elementele plantelor şi sângele meu. Părul mi-a căzut peste noapte şi imediat au încolţit frunze. Nu vă faceţi griji, frunzele au început deja să cadă. Curând cred că o să-mi crească părul la loc.

Margaret şi Casey se bucurau.

— Cred că lucrurile se vor întoarce la normal în casa asta, zise doamna Brewer zâmbindu-i soţului ei.

— Ba chiar mai mult, spuse acesta întorcându-i zâmbetul. Dacă Martinez îi convinge pe cei din conducere să-mi dea slujba înapoi, o să fac ordine în laborator şi o să-l transform în cea mai frumoasă sală de jocuri pe care aţi văzut-o vreodată.

Margaret şi Casey erau foarte bucuroşi.

— Suntem toţi bine, zise doctorul Brewer îmbrăţişându-i pe amândoi copiii odată. Datorită vouă.

A fost cea mai fericită cină pe care Margaret şi-o putea aminti. După ce au strâns masa, au ieşit cu toţii la o îngheţată. Era aproape ora 10 când s-au întors.

Doctorul Brewer s-a îndreptat către pivniţă.

— Unde te duci? îl întrebă soţia lui, suspicioasă.

— Mă duc să isprăvesc cu restul plantelor, vreau să fiu sigur că totul dispare, că acest capitol oribil din viaţa noastră s-a încheiat.

Până la sfârşitul săptămânii, majoritatea plantelor au fost distruse. O grămadă uriaşă de frunze, tulpini şi rădăcini au ars într-un foc ce a durat ore în şir. Câteva plante micuţe au fost replantate afară. Tot echipamentul a fost demontat şi

transportat la universitate.

Sâmbăta următoare, toţi cei patru Brewer au mers să aleagă o masa de biliard pentru noua cameră de jocuri din pivniţă.

Duminică, Margaret stătea în grădină, în spatele casei, privind spre dealurile aurii.

„E atâta linişte acum, s-a gândit ea bucuroasă. E atât de liniştit şi atât de frumos!”

Zâmbetul însă i s-a şters de pe faţă, când a auzit o şoaptă la picioarele ei:

— Margaret!

S-a uitat în jos şi a văzut o floare mică, galbenă, mângâindu-i glezna.

— Margaret, şopti floarea, ajută-mă! Te rog, ajută-mă! Sunt tatăl tău. Sunt *adevăratul* tău tată.

Despre autor

R.L. Stine este autorul a peste douăzeci dintre cel mai bine vândute poveşti de groază şi de mistere pentru tineri. Titlurile lui recente pentru adolescenţi includ: *Hit and Run, Prietena* şi *Baby-sitter II,* toate publicate de Scholastic. Tot el este şi autorul seriei *Străzile groazei.*

Stine este redactor-şef al emisiunii pentru copii *Castelul lui Evrika,* transmis pe canalul american de emisiuni pentru copii Nickelodeon.

Goosebumps. Cărţile care îţi dau fiori este însă seria care l-a impus ca pe unul dintre cei mai populari autori de cărţi pentru copii. Aşa că, cititorule, ia seama: vei muri de spaimă! Dar şi de plăcere atunci când vei citi aceste romane unice.